

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ครั้งที่ 34/2534

วันศุกร์ที่ 1 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2534

ณ ห้องประชุมรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา 09.30 นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเริ่มประชุม 210 คน

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม 235 คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : บัดนี้มีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว

ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ 22/2534 ครั้งที่ 23/2534 ครั้งที่ 24/2534 ซึ่งได้วางไว้ ณ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา เพื่อท่านสมาชิกตรวจดูแล้วก่อนที่เสนอให้สภารับรอง ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติม ถือว่าที่ประชุมนี้ลงมติรับรองรายงานการประชุมดังกล่าวแล้ว

ต่อไปนี้เป็นเรื่องด่วน ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

ใช้เฉพาะภายในห้องส.

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

(สำเนา)

ที่ นร 0203/18263

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. 10300

28 ตุลาคม 2534

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ
ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 พ.ศ.

กรมเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์
พ.ศ. 2534 พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาเป็นเรื่องด่วน

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและ
เหตุผล มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาตามวาระการประชุม
ราชอาณาจักร พุทธศักราช 2534 ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) อานันท์ ปันยารชุน

(นายอานันท์ ปันยารชุน)

นายกรัฐมนตรี

บันทึกหลักการและเหตุผล
 ประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
 ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26
 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534,
 พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขข้อ 6 และเพิ่มเติมข้อ 7 ทวิ แห่งประกาศคณะรักษาความสงบ
 เรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 เพื่อเปิดโอกาสให้
 การยื่นคำร้องขอพิสูจน์ต่อศาลได้

เหตุผล

เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ามีทรัพย์สินรั่วไหลผิดปกติ ซึ่งถูกดำเนินการ
 ตรวจสอบทรัพย์สินตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25
 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 สามารถยื่นคำร้องคัดค้านคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบ
 ทรัพย์สิน และนำพยานหลักฐานมาพิสูจน์ต่อศาลได้ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะ
 รักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

"ข้อ 6 เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่า บุคคลใดร่ำรวย
ผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติตามข้อ 2 แล้วให้บรรจกรทรัพย์สินที่คณะกรรมการ
ตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบหรือมิเพิ่มขึ้นผิดปกตินั้น ตกเป็น
ของแผ่นดิน"

บุคคลที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ หรือมี
ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติมีสิทธิยื่นคำขอพิสูจน์ว่าตนได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยชอบ โดยยื่นต่อศาล
แพ่งภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน

เมื่อศาลแพ่งได้รับคำร้องตามวรรคสองแล้ว ให้ส่งสำเนาคำร้องให้พนักงาน
อัยการเพื่อทำคำคัดค้านภายในสามสิบวัน และให้ศาลแพ่งดำเนินการพิจารณาต่อไปโดย
ไม่ชักช้าโดยให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้ทำ
ความเห็นและส่งสำนวนไปยังศาลฎีกาเพื่อวินิจฉัย และให้ศาลฎีกามีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) ถ้าผู้ร้องสามารถนำพยานหลักฐานมาแสดงให้ศาลเห็นว่า คนได้
ทรัพย์สินใดมาโดยชอบให้มีคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน
ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น

(2) ถ้าผู้ร้องไม่สามารถนำพยานหลักฐาน มาแสดงให้ศาลเห็นว่า
ทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่ตนได้มาโดยชอบ ให้ยกคำร้องนั้นเสีย

ในการวินิจฉัยของศาลฎีกาตามวรรคสาม ให้ประธานศาลฎีกาดำเนินการ
ให้มีการวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ตามมาตรา 140 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง"

มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 7 ทวิ แห่งประกาศคณะรักษา
ความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534

"ข้อ 7 ทวิ เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้วินิจฉัยว่า บุคคลใด
ร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติแล้ว ให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินสั่ง

LIRT

เพิกถอนการอาชัฏ การสั่งห้ามจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินรวมตลอดทั้งการสั่งยึดบัญชีเอกสาร หรือหลักฐานต่าง ๆ ทั้งนี้ เฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับทรัพย์สินที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบหรือมีเพิ่มขึ้นผิดปกติ'

มาตรา 5 เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินตามข้อ 1 แห่งประกาศ คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 และประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติฉบับที่ 45 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ให้พิจารณาวินิจฉัยกรณีของบุคคลทั้งหมดที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้ประกาศ รายชื่อไปแล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในข้อ 2 แห่ง ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติดังกล่าวแล้ว ให้บุบเลิกคณะกรรมการตรวจสอบ ทรัพย์สินดังกล่าว

เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินถูกยุบเลิกตามวรรคหนึ่งแล้วการดำเนินการ ที่เจ้าต้องกระทำตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 และประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ที่เกี่ยวข้องกับ บุคคลซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้วินิจฉัยว่าร้ายผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้น ผิดปกติก่อนที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะถูกยุบเลิกตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นอำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤตินิยมขบในวงราชการ ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤตินิยมขบในวงราชการ

มาตรา 6 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

ขอเชิญคณะรัฐมนตรีรับ

นายมีชัย ฤชุพันธ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คณะรัฐมนตรีขอเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศ
คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534
พ.ศ. โดยมี

หลักการ

แก้ไขข้อ 6 และเพิ่มเติมข้อ 7 ทวิ แห่งประกาศคณะรักษาความสงบ
เรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 เพื่อเปิดโอกาสให้มี
การยื่นคำร้องขอพิสูจน์ต่อศาลได้

เหตุผล

เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ามีทรัพย์สินรั่ววยผิดปกติ ซึ่งถูกดำเนินการ
ตรวจสอบทรัพย์สิน ตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่
25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 สามารถยื่นคำร้องคัดค้านคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
ตรวจสอบทรัพย์สิน และนำพยานหลักฐานมาพิสูจน์ต่อศาลได้ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศ
คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญครับ

นายดุสิต ศิริวรรณ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ดุสิต ศิริวรรณ สมาชิก
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระผมขอกราบเรียนท่านประธาน กระผมเห็นด้วยกับร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่จะนำเรื่อง ผลงานของ คคส. เสนอเข้าสู่การพิจารณาของ
กระบวนการยุติธรรมคือทางฝ่ายตุลาการ กระผมมีข้อสงสัยบางประการที่อยากจะเรียนกับ
ท่านประธานว่าในมาตรา 5 วรรคสอง ไม่ทราบว่าทางรัฐบาลมีเหตุผลประการใดหลังจาก
จากที่ญบคคส.แล้ว จึงให้เป็นหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ ในความเห็นของกระผม นั้น กระผม

LIART

คิดว่า เมื่อถึงขั้นตอนนี้หน้าที่จะให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการคือทางสำนักงานอัยการสูงสุดเป็นผู้ดำเนินการในการตรวจสอบเอกสารถ้าหากจะมีขึ้นหรือไม่ถ้าเป็นการบังคับคดี ก็ควรจะ เป็นหน้าที่ของกรมบังคับคดีของกระทรวงยุติธรรมน่าจะเป็นการเหมาะสมกว่าหรือไม่

อีกประการหนึ่งกระผมมีข้อสังเกตหนึ่งว่า จริง ๆ แล้วกระผมเข้าใจ เจตนาของคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ที่ต้องการที่จะแก้ไขสถานการณ์ใน ขณะนั้นเกี่ยวกับเรื่องของการทุจริตประพฤติมิชอบสำหรับนักการเมือง แต่กระผมเองก็มี ข้อสังเกตว่า ตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 นั้น ถ้าหากว่าจะดำเนินการวินัยการใดเกี่ยวกับกลุ่มนักการเมืองในกลุ่มต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น นักการเมืองซึ่งเป็นอดีตรัฐมนตรี ก็หน้าที่จะดำเนินการไปทั้งคณะรัฐมนตรี เพราะว่าถ้า อย่างนั้นแล้วจะเป็นการเลือกปฏิบัติ แต่ที่ผ่านไปแล้ว แล้วกระผมก็คิดว่าเป็นเรื่องซึ่ง ทางคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ได้พิจารณาอย่างดีที่สุดแล้ว กระผมมีข้อสงสัย เพียงแต่นี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านอาจารย์โฮสต์ โกคิน ครับ

นายโฮสต์ โกคิน : ท่านประธานที่เคารพ เรื่องเกี่ยวกับประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 นี้ กระผมมีความหนักใจมาเป็นเวลานานแล้ว อ่านที่ไว้ก็มีแต่ความหนักใจ เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลได้กรุณาเสนอร่างพระราชบัญญัติออกมานี้ แสดงถึงความรอบคอบ ของทางฝ่ายรัฐบาล และกำจัดความหนักใจของกระผมให้หมดไป ที่กระผมมีความหนักใจ อย่างยิ่งก็เพราะว่าตามประกาศ รสช. นั้น ให้ตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาแล้วให้วินิจฉัยชี้ขาดให้ทรัพย์สินตกเป็นของรัฐ การที่วินิจฉัยชี้ขาดทรัพย์สินตกเป็นของรัฐนั้นก็เท่ากับเป็นการวิบัติทรัพย์สิน ทรัพย์สินก็เป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง ซึ่งจำเป็นจะต้องอาศัยอำนาจศาล การที่จะปล่อยให้คณะกรรมการ ใช้อำนาจทางฝ่ายบริหารไปวิบัติทรัพย์สินของประชาชนนั้น กระผมเกรงเหลือเกินว่าจะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ในเรื่องการใช้อำนาจตุลาการ เรื่องนี้เคยมีตัวอย่างซึ่งใกล้เคียงจากทุกคดีนี้มาแล้วเมื่อหลายปีมาแล้ว ถ้าท่านประธาน

LIART

ได้อ่านคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2501 แล้วจะเห็นได้ชัดว่า การที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัติฯ เข้ามาเช่นนี้เป็นการชอบด้วยเหตุผลทุกประการ จะเป็นการป้องกันมิให้คณะกรรมการที่ทำงานเรื่องนี้ต้องรับผิดชอบด้วย อันนี้ทำให้กระผมสบายใจเป็นอย่างมาก กระผมขออนุญาตความเรียงถึงคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อประกอบการพิจารณา คือในเรื่องนี้รัฐบาลมีความหวังดีต่อชาวหน้าที่ยากจนและไม่มีที่ดินทำกิน จึงได้ออกพระราชบัญญัติออกมาฉบับหนึ่งเรียกว่า พระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อความเป็นธรรมแก่สังคม พ.ศ. 2497 ในพระราชบัญญัตินั้นก็กำหนดเกี่ยวกับประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 นี้เหมือนกัน คือให้ตั้งกรมการขึ้นมาคณะหนึ่งเพื่อทำการสอบสวนว่า ผู้ใดที่ดินมาโดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือใช้สิทธิพล ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งรับที่ดินนั้นแล้วนำที่ดินนั้นมาแจกจ่ายแก่ราษฎรได้ และก็ได้ดำเนินการไปแล้ว คอนั้นประชาชนเรียกกันว่ากฎหมายฉีกโฉนด ต่อมาผู้ที่ถูกยึดที่ดินเข้าใจว่า คุณमंत्रीสามเสน ยื่นฟ้องรัฐบาลขอให้แสดงว่ากฎหมายนั้นเป็นโมฆะเพราะขัดกับรัฐธรรมนูญเรื่องไปถึงศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์โดยที่ประชุมใหญ่มีมติให้ส่งเรื่องให้ตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณา ในคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญ ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2501 นั้นเขียนชัดว่ากฎหมายเช่นนี้เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะมาตรา 99 ของรัฐธรรมนูญซึ่งใช้อยู่ในเวลานั้นซึ่งบัญญัติว่า การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีท่านว่าเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ ซึ่งจะต้องดำเนินการตามกฎหมายและในนามพระมหากษัตริย์ ตุลาการรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโมฆะเพราะขัดรัฐธรรมนูญ เรื่องนี้ก็เป็นที่น่าองเดียวกัน แม้แต่กฎหมายซึ่งผ่านสภาผู้แทนราษฎรมาแล้ว ทางตุลาการรัฐธรรมนูญถือว่าเป็นโมฆะ เพราะฉะนั้นการที่รัฐบาลผ่านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ส่งไปให้เป็นอำนาจของศาลนั้นจึงเป็นการชอบ กระผมขอสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง แต่มีข้อความบางประการในร่างพระราชบัญญัตินี้อาจจะต้องปรับปรุงแก้ไขอยู่บ้าง ซึ่งกระผมจะได้ความเรียงในชั้นกรรมาธิการต่อไป ขอขอบคุณครับ

LIART

ประธานสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติ : คุณวิชัย ครับ

นายวิชัย โสภวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม วิชัย โสภวรรณจินดา ผมมีความเห็นที่อยากจะสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่ก็มีความประเด็นที่ยังเป็นข้อสงสัย ซึ่งจะขอกราบเรียนผ่านท่านประธานไปยังรัฐบาล

ประการแรกที่กระผมสงสัยก็คือ การจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ขึ้นมานั้น ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ได้ระบุไว้ว่า บัดนี้ ปรากฏหลักฐานเป็นที่แน่ชัดว่า ได้มีนักการเมืองซึ่งเคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีหรือตำแหน่งการเมืองอื่นเป็นจำนวนมากมีพฤติการณ์แสดงให้เห็นว่ามีทรัพย์สินที่รวมผิดปกติ ผิดวิสัยของผู้ประกอบอาชีพโดยสุจริตจะพึงมีพึงได้ ดังนั้นเพื่อมิให้ผู้ไม่สุจริตได้รับประโยชน์จากการฉ้อราษฎร์บังหลวง และเป็นการป้องกันมิให้มีการโยกย้ายทรัพย์สินที่ได้มาโดยทุจริต จึงให้ดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินขึ้นเพื่อตรวจสอบทรัพย์สิน และถ้าเห็นว่าทรัพย์สินอันใดมิได้มาโดยสุจริตก็ให้ยึดเข้าเป็นของแผ่นดิน ท่านประธานที่เคารพ เหตุผลจากประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 นั้น แสดงให้เห็นว่า กลไกของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้น ไม่ว่าจะเป็นตำรวจ กิติ อัยการ กิติ คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ กิติ ไม่สามารถจะแก้ไขปัญหาการทุจริตคดีมิชอบในวงราชการ รวมทั้งกรณีรัฐมนตรีใช้อำนาจโดยมิชอบ จึงจำเป็นต้องตั้งคณะกรรมการชุดนี้ ขึ้นมาเป็นพิเศษ ซึ่งก็เป็นเหตุผลที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครองในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ขึ้นมาด้วย เพราะฉะนั้น ถ้าจะโอนอำนาจกลับคืนไปสู่กระบวนการยุติธรรม จะมีอะไรที่เป็นหลักประกันว่า กลไกทั้งหลายซึ่งเรามีอยู่นั้นจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะมิได้มีเงื่อนไขในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบการทำงาน ไม่ว่าจะเป็นทางกระบวนการยุติธรรม หรือแม้กระทั่ง กรรมการ ป.ป.ป. ให้แสดงให้เห็นว่าจะมีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหายังไงนี้ขึ้นมา แต่อย่างไร ท่านประธาน หลักฐานที่ปรากฏเป็นที่แน่ชัดขณะนี้ก็ได้เห็นแล้วว่า ได้มีการ

LIERT

ค้นพบว่า มีการให้เช็ดของขวัญแก่รัฐมนตรีหลายท่าน ซึ่งเช็ดของขวัญเหล่านั้นก็มีหลักฐานปรากฏว่าออกโดยใครและให้ใคร ซึ่งเป็นหลักฐานที่แน่ชัด เพราะฉะนั้นปรากฏอย่างนี้ไม่น่าที่จะต้องส่งให้ศาลพิจารณาต่อไปอีก เพราะอำนาจของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น มีอยู่แล้วตามประกาศ ฉบับที่ 26 นี้ นั่นเป็นข้อที่ผมสงสัยเป็นประการที่ 1

ประการที่ 2 ในการโอนอำนาจเข้าสู่ศาล โดยให้ผู้ที่ถูกประกาศยึดทรัพย์สินนั้นสามารถจะร้องคัดค้านต่อศาลได้ภายใน 60 วัน กระผมเห็นว่าอาจจะทำให้คณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น รู้สึกน้อยอกน้อยใจก็ได้ เพราะจริง ๆ แล้วในประกาศ ข้อที่ 6 ได้ระบุเอาไว้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาสามารถนำหลักฐานมาแสดงให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินเชื่อว่า ทรัพย์สินดังกล่าวตนได้มาโดยชอบภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ก็มีอำนาจจะคัดค้านได้อยู่แล้ว ถ้าเราไปตัดวรรคนี้ออกแล้วโอนอำนาจอย่างนี้ไปให้ศาล ก็แสดงว่าเราไม่เชื่อถือหรืออย่างไร ว่าคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้นจะทำหน้าที่โดยชอบ โดยสุจริต ซึ่งรายชื่อของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินแต่ละท่านนั้น ก็เป็นอย่างที่เราได้ทราบกันอยู่แล้วว่า แต่ละท่านนั้นมีความบริสุทธิ์ มีความเป็นธรรมอยู่ในจิตใจ ได้รับฉายาว่ายิ่งกว่าเป่ามັນจีน เพราะฉะนั้นเมื่อเราให้สิทธิในการร้องคัดค้านแล้ว ทำไมเราจะต้องส่งไปให้ศาลอีก เท่ากับว่าเราไม่เชื่อในความบริสุทธิ์ความยุติธรรมของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ซึ่งได้มีการจัดตั้งขึ้นตามประกาศ ฉบับที่ 26 นั้นหรือไม่

ประการที่ 3 ในการพิจารณาที่ผมก็เห็นว่าเป็นการพิจารณาที่ค่อนข้างจะแปลก เพราะว่ามีร่างประกาศฉบับนี้กำหนดว่า ในการยื่นอุทธรณ์คำคัดค้านนั้น ให้ยื่นอุทธรณ์ภายใน 60 วัน ส่งไปยังศาลแพ่ง แล้วให้ศาลแพ่งส่งไปยังศาลฎีกาวินิจฉัยโดยการประชุมใหญ่ ซึ่งก็ไม่เคยเห็นกฎหมายฉบับไหนที่ออกมาในลักษณะอย่างนี้ ซึ่งตอนนี้ในศาลฎีกาเองก็ยังไม่รู้ว่าใครเป็นประธานศาลฎีกาตัวจริง ใครจะอยู่ในนั้นบ้างมีอำนาจวินิจฉัยหรือไม่ วินิจฉัยมาแล้วอาจจะ ต้องส่งคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นหรือเปล่านั้นไม่รู้

LIART

เพราะฉะนั้นข้อสรุปต่าง ๆ ที่ออกมา ก็ยังเป็นประเด็นที่มีข้อสงสัยในทางกฎหมายได้ทั้งสิ้น

ประการที่ 4 ท่านประธาน ในกฎหมายฉบับนี้ได้ยูนเลกคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ซึ่งความจริงการยูนเลกคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น เมื่อเสร็จภาระหน้าที่แล้วต้องยุบเลิก ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่สมควร แต่ประเด็นที่ผมข้องใจต่อไปก็คือ เมื่อยุบเลิกแล้ว จะมีหลักประกันอะไรที่จะทำให้ประชาชนเชื่อถือได้ว่าต่อไปถ้ามีเหตุการณ์อย่างนี้ที่รัฐมนตรีใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ ก่อให้เกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างนี้ขึ้นมาอีก ใครจะเป็นคนเข้ามาดูแล ใครจะซัดสอยแก้ไขปัญหานี้ จะให้ ป.ป.ป. ทำงานทำงานได้ไหม หรือว่า ป.ป.ป. มีอำนาจแต่เพียงจับแต่รายเล็กรายน้อย รายใหญ่ไม่เคยจับได้ ปล่อยหลุดไปได้ทุกที เราจะมีหลักประกันอะไรที่จะมาดูแล หรือว่าจะต้องปล่อยให้เกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวงขึ้นมาอีก ๆ อีก แล้วเราก็ใช้อำนาจเปลี่ยนแปลงการปกครองอีก อย่างนั้นหรือครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นในประเด็นที่ผมได้เสนอนานนี้เป็นข้อสงสัยที่ผมอยากจะให้ชัดเจนที่รัฐบาลควรจะมีชี้แจงให้ทราบว่า ความจำเป็นเหล่านี้มีอย่างไร เราเชื่อใจในคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินอย่างแน่นอนแล้ว ถึงได้มอบหมายอำนาจหน้าที่ให้ท่าน แต่ตั้งกรรมการโดยคัดเลือกตัวบุคคลที่ดีแล้ว แล้วทำไมเราถึงไปคัดอำนาจท่านไปยุบการทำงานของท่านที่ท่านทำมาด้วยความยากลำบาก ถูกวิพากษ์วิจารณ์ถูกตัดสินจากคนซึ่งเสียผลประโยชน์ ท่านยอมรับด้วยความไม่ซื่ออกตม เพราะว่าต้องการทำเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ และท่านนั้นแหละคืออะไรไปบ้าง วันดีคืนดีก็ยุบท่านไปเลย คัดอำนาจท่านไปเลย แล้วบอกว่าท่านทำมาในดีแล้ว แต่ผมไม่ให้คุณทำต่อ อย่างนั้นผมเห็นว่าไม่เป็นธรรม อาจจะขอทราบเรียนผ่านท่านประธานไปยังทางรัฐบาล ได้ช่วยชี้แจงให้ชัดเจนในประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ด้วย เพื่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับทุกคนจะได้รับทราบ และมีความเข้าใจโดยทั่วกัน ขอขอบพระคุณ ครับท่านประธาน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อาจารย์สรรเสริญ ศรีรับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิก

LIRT

ผู้มีเกียรติทุกท่าน ในฐานะที่กระผมรับราชการศาลยุติธรรมมาเป็นเวลา 34 ปีครึ่ง และอีกครั้งปีไปรับราชการทหาร เป็นทหารเกณฑ์ และทหารม้า กระผมพอจะมีประสบการณ์ทางศาลยุติธรรมอยู่บ้างพอสมควร แต่ต้องขอประทานโทษที่ผมคิดใจในคำพูดของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อสักครู่นี้ คือคุณวิชัย โกลสุวรรณจินดา ขอประทานโทษที่ได้กล่าวนาม ท่านวิชัย คำว่า รัฐมนตรีวิชัยอำนาจหน้าที่โดยมิชอบไมใช่เฉพาะในกรณีรับเช็กของขรัวเท่านั้นหรอกครับ ในกรณีอื่นใดทั้งหลายแหล่ก็มีได้ครับ ในการที่รัฐมนตรีวิชัยอำนาจโดยมิชอบนั้น ผมตอบได้คำเดียวว่าการแก้ปัญหาของคุณวิชัยฯ นั้น แก้ได้ครับ โดยจัดตั้งศาลปกครอง ซึ่งผมเชื่อมั่นว่าท่านประธานสภานิติบัญญัติ ทราบดีในหลักการนี้ เพราะเป็นหลักการของประเทศฝรั่งเศส แล้ววิชัยได้ผลมาตลอดเวลา ถ้ารัฐมนตรีคนไหนวิชัยอำนาจโดยมิชอบก็ฟ้องศาลนั้นเลย นั่นเป็นข้อที่ 1

ที่นี้ข้อที่ 2 ที่คุณวิชัยฯ พูดว่าเวลานี้ประธานศาลฎีกาจะเป็นใครก็ยังไม่ทราบจริงครับ ก็คงจะทราบกันภายในวันสองวันนี้ หรือว่าภายในวันจันทร์หน้า ทั้งนี้ก็อยู่ที่ท่านนายกฯ ซึ่งท่านนายกฯ ก็รับแล้วว่า ท่านจะเป็นผู้รับผิดชอบในปัญหานี้

ที่นี้ผมขออนุญาตเข้าเรื่องนะครับ ตามพระราชบัญญัตินี้แสดงให้เห็นว่าความมีน้ำใจและความใจกว้างของคณะกรรมการของสภา รสช. ที่เปิดโอกาสให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่จะถูกคณะกรรมการวินิจฉัยให้ทรัพย์สินเป็นของแผ่นดิน และผมต้องขอประทานโทษที่จะต้องกล่าวนามอีกท่านหนึ่ง คือท่านประธานของผมเอง ได้แก่ท่านประธานอิสตา ไม่ได้วิชัยคำว่า วิทรัพย์สิน นะครับ ตัววิทรัพย์สินเป็นโทษทางกฎหมายอาญา อันนั้นไม่มีปัญหา แต่ในคำสั่งนั้นวินิจฉัยแล้วให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน ไม่ใช่ วิบ แล้วขณะนี้ก็มีการอายัดไว้เท่านั้น ยังไม่ยึด ยังไม่มีการยึด มีแต่การอายัด นั่นเป็นการเริ่มต้น แสดงให้เห็นถึงความใจกว้าง และความต้องการที่จะให้บรรดาผู้ที่อาจจะถูกให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินนั้นได้มีโอกาสที่จะพิสูจน์ความจริงต่อศาล เพราะฉะนั้น ข้อที่ว่า ทำไมในคณะกรรมการทาง รสช. ตั้งขึ้นมาแล้วทำหน้าที่ถูกต้องแล้ว ทำไมไม่ให้ศาลชี้ศาลอาจจะ

LIRT

ซ้ำห้กลับเป็นอย่างโน้นกลับเป็นอย่างนี้ นี่ก็ของธรรมดาครับ เราพิจารณากันเสียว่า คณะกรรมการนี้เป็นเสมือนหนึ่งศาลชั้นต้น แล้วก็ให้อุทธรณ์ไปศาลสูงสุดของประเทศคือ ศาลฎีกา ก็เช่นเดียวกันในระบบศาลยุติธรรมนี่ก็มีตั้ง 3 ศาล และทั้ง 3 ศาลนี้ตัดสินในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ทั้งสิ้น คำพิพากษาย่อมอาจจะขัดกันได้บ้าง แต่เราต้องถือว่าที่สุดที่ศาลฎีกา เพราะฉะนั้นปัญหาที่ว่า ทำไมคณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นนั้นพิจารณาไม่รอบคอบหรืออย่างไร ไม่ใช่ปัญหา ปัญหาอยู่ตรงที่ว่า ทำอย่างไรจะให้ผู้ที่ได้รับคำสั่งหรือว่าทำอย่างไรกับผู้ที่จะต้องถูกตัดสินสิทธิเสรีภาพในทางทรัพย์สิน จิตใจ และร่างกายด้วย ให้เขาได้รับความเป็นธรรมมากที่สุด และผมขออนุญาตเดาใจท่านประธานของผม คือท่านประธาน โอเดตา ว่าที่ท่านซึกเอาไว้เมื่อสักครู่นี้มีคนหนึ่งท่านจะค้านในเรื่องที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ถ้าผมเดาใจไม่ผิด ผมก็เลยขออนุญาตกราบเรียนที่ประชุม ณ ที่นี้เสียเลยว่า คำว่า ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกานั้นมีที่มาจากอย่างไร ในประมวลกฎหมายอะไร ซึ่งในร่างพระราชบัญญัตินี้ระบุเอาไว้ชัดว่า ความมาตรา 140 ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กระผมจะขออ่านเฉพาะข้อความที่เกี่ยวกับที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าดังนี้ครับ ภายใต้วงศ์บทแห่งมาตรา 13 มาตรา 13 นี้กระผมอาจจะเรียนได้ว่าเป็นเรื่องของการคัดค้านผู้พิพากษาผู้มีส่วนได้เสียในคดีนั้น ๆ เช่นเป็นพ่อเป็นแม่เป็นที่พี่น้องหรือเป็นญาติ โดยมารยาทผู้นั้นก็ควรจะถอนตัวจากการพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ถ้าเผื่อไม่มีมารยาทยังจะผิดถึงขั้นพิจารณาพิพากษาคดีนั้นอยู่ต่อไป กฎหมายบังคับเลยว่าคู่ความเขาคัดค้านได้ เขาคัดค้านได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องเป็นญาติกันก็จะเอาตัวใจตัวเอง แล้วประธานศาลฎีกา ก็สั่งให้ผู้นั้นออกจากการเป็นผู้ร่วมพิจารณาคดีนั้นได้ ทีนี้กระผมจะขออ่านมาตรา 140 ที่เกี่ยวกับที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ภายใต้วงศ์บทแห่งมาตรา 13 ดังที่กระผมกล่าวแล้ว เมื่อสักครู่นี้ ที่ประชุมใหญ่นั้นสำหรับศาลฎีกาให้ประกอบด้วยผู้พิพากษาทุกคน ซึ่งอยู่ปฏิบัติหน้าที่แต่ต้องไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้พิพากษาแห่งศาลนั้น และให้ประธานศาลฎีกาหรือผู้ทำการแทนเป็นประธาน คำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก

ผมขอประทานโทษที่จะใช้คำกฎหมายว่า เสียงข้างมาก ไม่ว่าที่ไหนและครบ เขาก็ต้องใช้เสียงข้างมากทั้งนั้น ในที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกานี้บังคับเอาไว้โดยเสียงข้างมาก ในที่ประชุมใหญ่คณะกรรมกรกฤษฎีกาก็เหมือนกันครบ เสียงข้างมาก แล้วถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานแห่งที่ประชุมออกเสียงเพิ่มอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด ในคดีซึ่งที่ประชุมใหญ่ได้วินิจฉัยปัญหาแล้ว คำพิพากษาหรือคำสั่งต้องเป็นไปตามคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ และต้องระบุไว้ด้วยว่าปัญหาข้อใดได้วินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ ผู้พิพากษาที่เข้าประชุมใหญ่แม้ไม่ใช่ผู้วินิจฉัยฎีกาก็มีอำนาจพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้นได้ อันนี้การประชุมใหญ่มีลักษณะอย่างนี้ ถ้าเมื่อมาคิดดูว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาเวลานี้มีถึง 42 คน รองประธานฯ อีก 3 คน เป็น 45 คน ประธานศาลฎีกาอีก 1 คน ผมขอเวียนชี้แจงล่วงหน้าสำหรับท่านประธานของผมว่า ถ้าเมื่อจะเพียงกำหนดควาให้ขึ้นสู่ศาลฎีกาเฉย ๆ จะเป็นอำนาจหน้าที่ของประธานศาลฎีกาแต่ผู้เดียว ที่จะจ่ายสำนวนนั้นให้แก่คณะใดคณะหนึ่งซึ่งมีผู้พิพากษาเพียง 3 คนเท่านั้น พิจารณาล้วประธานศาลฎีกาส่งออกไปก็ได้ ความเป็นธรรมในระหว่างการวินิจฉัยของผู้พิพากษา 45 คน ผู้พิพากษาสูงสุดทั้งนั้น ชั้น 7 ชั้น 8 ทั้งนั้น รวมทั้งชั้น 9 กับความเป็นธรรมโดยการวินิจฉัยของผู้พิพากษาเพียง 3 คน อย่างไหนที่จะได้ความเป็นธรรมแน่นอนกว่ากัน แล้วอีกประการหนึ่ง การที่บัญญัติเอาไว้ในกฎหมายนี้ ให้คดีประเภทนี้ขึ้นสู่ที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกานั้น ก็มีได้ชัดต่อรัฐธรรมนูญแต่ประการใด เพราะเหตุที่ว่าในขณะที่เรามาเพียงร่าง เรามีรัฐธรรมนูญการปกครองฯ แต่ในร่างรัฐธรรมนูญที่ท่านประธานของผมและผมกับคณะกรรมการทั้งของสภากำลังพิจารณาอยู่นั้น ก็บัญญัติเอาไว้ในมาตรา 205 ว่า ผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระ ในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปตามกฎหมายนี้เรากำลังจะออกกฎหมายกันใหม่ครบ เพราะฉะนั้นถ้าเราออกกฎหมายแล้ว ให้คดีประเภทนี้ขึ้นสู่ที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกา เราก็บัญญัติรัฐธรรมนูญ ไม่ได้มีอะไรขัดรัฐธรรมนูญเลย ต่างกันกับตัวอย่างที่ท่านยกเมื่อสักครู่นี้ แต่ผมมีความเห็นอีกประการหนึ่งว่า อาจจะมีชัดต่อรัฐธรรมนูญก็ได้ แต่กระผมขอเสนอทางแก้เอาไว้ในที่นี้ด้วย คือในมาตรา 204

LIERT

การบัญญัติกฎหมายให้มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย ว่าด้วยรัฐธรรมนูญ ศาล หรือวิธีพิจารณาเพื่อใช้แก้คดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะจะกระทำมิได้ ถ้าหากว่าเราดูเฉพาะ แคนี่ก็จะดูประเด็นว่า เรากฎหมายเพื่อคดีนี้เท่านั้น จะมีผู้ร่ำรวยคิดปกติคนกินแล้วแต่ จะใช้กฎหมายนี้เฉพาะกับผู้นี้เท่านั้น แล้วในที่สุดก็โอนไปให้ ป.ป.ป. พุคถึงสำนวน เอกสาร หลักฐานอะไรต่าง ๆ นานา แล้วก็ยุบคณะกรรมกรชุดนั้นไป ทางแก้ที่กระผม อยากรจะกราบเรียนที่ประชุมนี้และท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาล โดยเฉพาะท่านรองนายกฯ มิชญา ว่าจะต้องแก้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบใน วงราชการ ซึ่งกระผมเป็นคนหนึ่งกับท่านประธานได้เป็นผู้ร่วมกนยกวางขึ้นนั้น ให้ สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ กระผมจะชี้ให้เห็นว่าจะต้องสอดคล้องอย่างไร ถ้าเผื่อ ความพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. นั้น พ้องแบบคดีรรมคกรรับ อัยการร้องต่อศาลแพ่ง ศาลแพ่งตัดสินแล้ว ก็ยังต้องไปศาลอุทธรณ์ แล้วยังต้องไปศาลฎีกา กว่าจะมีผล 3 ปี 5 ปี เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องแก้ไขซึ่งจะต้องแก้ไขพิจารณาตามพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ให้ สอดคล้องต้องกันกับวิธีพิจารณาของพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐธรรมนูญออกมา พระราชบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับผู้ร่ำรวยคิดปกติทุกคนเหมือนกันหมด โดยวิธีเดียวกัน คือให้ศาลแพ่งพิจารณาสืบพยาน รวบรวมพยานเอกสารส่งขึ้นไปศาลฎีกาวินิจฉัย โดยที่ ประชุมใหญ่ แล้วก็สมควรอย่างยิ่ง เพราะคดีเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย ๆ หกรอกับ มีปัญหา ซึ่งประชาชนสนใจ จะปล่อยทิ้งไว้ 5 ปี 6 ปี กว่าศาลฎีกาจะตัดสิน เขาสิ้นกันไปหมดแล้ว แล้วคนไทยขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ที่ลิมง่าย จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ร้อน ๆ พอจะได้เห็นหน้า เห็นหลังกันหน่อย ว่ากรรมตามกันอย่างไรแค่นั้น ถ้าไม่อย่างนั้นคนจะเกิดความสงสัยว่า ทำดีได้ดี เกิดความสงสัยขึ้นมา ถ้าเผื่อกรรมตามช้า เกิดความสงสัยถ้ากรรมตามเร็ว ก็เกิดความไม่ใจหายสงสัย แล้วการเร่งพิจารณาโดยวิธีนี้ก็ควรจะชี้วิธีเดียวกันกับใน พระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ซึ่งกระผมขออนุญาตเสนอผ่านไปยังท่านรองนายกฯ มิชญา ว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรีบแก้ภายในอายุเวลาของสภาที่ ซึ่งกระผมก็ไม่ทราบว่าสภาที่

LIART

จะมีอายุยืนยาวสักแค่วันอย่างไร แต่ถ้าเผื่อว่าดูหน้ากันในขณะที่ก็คงจะถึงละครับ เดือน มีนาคม เมษายน คงจะถึง แล้วอีกประการหนึ่งกระผมจะขอเสนอต่อไปด้วยว่า ในเมื่อจะ แก่พระราชบัญญัติ ป.ป.ป. กันแล้ว ก็ยากให้ทางรัฐบาลทบทวนดูด้วยว่า พระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ที่ทำนประธานกับกระผมได้ร่วมกันยก่างกันขึ้นมา ได้มีการแก้ไขไปบ้างแล้ว ควรจะแก้ไขปรับปรุงอะไรอีกบ้างหรือไม่ กระผมจะขอยกตัวอย่างที่สำคัญที่สุดคือคุณสมบัติ และข้อห้ามของการเป็นกรรมการ ป.ป.ป. ตามกฎหมายที่เราใช้อยู่ในปัจจุบัน การเป็น กรรมการ ป.ป.ป. นั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา แล้วประธานคณะกรรมการ ป.ป.ป. ของเวลานี้ กรรมการ ป.ป.ป. เป็นฝ่ายบริหารแล้วได้รับความเห็นชอบ ของรัฐสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ แล้วประธาน ป.ป.ป. ปัจจุบันของเราไปทำหน้าที่ ประธาน ก.ต. ชั่วคราวด้วย คนอะไรรับใส่หมวกทีเดียว 3 ใบ ทั้ง ๆ ที่ใส่หมวกเพียง 2 ใบก็ต้องห้ามอยู่แล้ว นี่ใส่หมวกถึง 3 ใบ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อาจารย์ครับ เดียวศึก ก.ต. จะลาม มาถึงสภา

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ : ไม่ลามครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอาเรื่องพระราชบัญญัติร่างละครับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ : ผมจะหยุดแค่นี้ สำหรับกรณีนี้ซึ่งผมขอยกเป็น ตัวอย่างทำนองเอง ว่าควรจะต้องแก้ไขพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ว่า การจะเป็น กรรมการ ป.ป.ป. เป็นกรรมการตุลาการไม่ได้ แล้วก็โยงไปแก้พระราชบัญญัติตุลาการ ด้วยว่า การเป็นกรรมการตุลาการจะเป็นกรรมการ ป.ป.ป. ไม่ได้ ผมขอเสนอ ทำนประธานผ่านไปยังท่านรองนายกฯ มีชัยฯ ที่นี้ปัญหาที่กระผมเกรงว่าจะขัดต่อ รัฐธรรมนูญนั้นก็อย่างที่ได้กราบเรียนไปแล้ว และฝากท่านรองนายกฯ มีชัยฯ ไปแล้ว แล้วก็อย่างที่ผมว่าละครับ ว่าถ้าจะแก้ พ.ร.บ. กันแล้ว ก็ควรจะแก้ไขจุดสำคัญด้วย เกี่ยวกับคุณสมบัติและข้อห้ามของการเป็นกรรมการ กระผมจะไม่ขอยกตัวอย่าง ความจริง

LIRT

ผมตั้งใจจะขออนุญาตท่านประธาน แต่ผมไม่สะดวกครับ เรากลับมาปัญหาของเราดีกว่า ถ้าปัญหาของเรายังไม่ เติบโตผมก็คิดว่าควรจะอยู่ตรงนี้ด้วยเกี่ยวกับการสืบพยานในศาลแพ่ง คำวินิจฉัยการเลือกต่อไปโดยไม่ชักช้า ให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม แล้วให้ท่านความเห็นส่งส่วนลงไปศาลฎีกาเพื่อวินิจฉัย อันนี้คือวิธีการ คัดค้านการเลือกตั้ง ซึ่งท่านผู้มีประสบการณ์ผมขออนุญาตเอ่ยชื่ออีกสักท่านหนึ่ง คุณหญิง ศศิมา ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ผม กระโปรงสีแดง ๆ นี่แหละครับ ท่านมีประสบการณ์กับผม ครั้นนั้นผมเป็นอธิบดีศาลแพ่ง ท่านได้ฟ้องคัดค้านการเลือกตั้ง ท่านอาจจะอภิปรายสนับสนุนผมได้ว่า ศาลแพ่งได้รับการให้ด้วยความรวดเร็วอย่างไร แต่ท่านปัญหาของเรานี้ที่ผมยังเป็นห่วง เรื่องการสืบพยาน ถ้าไม่กำหนด ไม่ตีกรอบเอาไว้บ้าง อาจจะทำให้การสืบพยานกว้างขวาง มากมายอย่างไม่สิ้นสุด เดี่ยวพยานที่ชี้ขาดไปแล้วเขาก็เข้ามาสืบอีก หรือพยานที่ไม่ค่อยจะถูกต้องตรงความเป็นจริงนัก ก็ต้องการจะเอามาสืบเพื่อแก้ตัว เพื่อให้ขัดกันกับ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน อันนี้คือรับที่ผมเป็นห่วงอยู่ แต่ผมได้ปรึกษากับท่านประธานคณะกรรมการบริหารและการยุติธรรมแล้วเมื่อวานนี้ บอกว่าถ้าเคื่อ ทางรัฐบาลจะกรุณาให้เราไปร่วม คือเรานี้ที่นี้หมายความว่าคณะกรรมการบริหาร และการยุติธรรมไปร่วมกันพิจารณาด้วยแล้วก็ชัดเจน หรือว่าวิธีการของการสืบพยานใน ศาลแพ่งนั้นแค่นี้พออย่างไร แล้วขณะเดียวกันวิธีการที่จะให้ขึ้นอยู่กับระดมใหญ่ศาลฎีกาด้วยสักหน่อยหนึ่งละก็ อาจจะทำการกฎหมายนี้รัดกุมขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องสุดแล้วแต่สภา อันนี้ก็เป็นข้อที่กระผมและท่านประธานคณะกรรมการบริหาร และการยุติธรรมเป็นห่วงอยู่ มิฉะนั้นแทนที่จะรวดเร็วและถูกต้องตามความเป็นธรรม จะทำให้ล่าช้าไปพอสมควร แต่อย่างไรก็ดีก็ยิ่งเร็วกว่าที่จะเป็นไปตามพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. คือศาลแพ่ง ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ตัวอย่างคดีเมื่อ 3 ปีที่แล้ว เพียงแต่ศาลไหนมีอำนาจพิจารณา เท่านั้น เสียเวลาไปหนึ่งปี อย่าให้ผมเอ่ยชื่อเลยครับ แล้วท่านอดีตประธาน ป.ป.ป. ก็นั่งอยู่ที่นี่ เพียงแต่ศาลแพ่งธนบุรี หรือศาลแพ่งกรุงเทพฯ มีอำนาจพิจารณาเท่านั้น

LIRT

คัดค้านกันไปคัดค้านกันมาเสียเวลาไปแล้ว 1 ปีจึงได้เริ่มสืบพยาน สืบพยานอีก 1 ปีกว่า ศาลแพ่งถึงได้ตัดสิน ขึ้นไปศาลอุทธรณ์อีกปีหนึ่ง ศาลอุทธรณ์ก็ตัดสินแก้มา แค่นี้ 3 ปีแล้ว เวลาที่อยู่ศาลฎีกา จะอีกกี่ปีก็ไม่ทราบจนกว่าจะได้ประธานศาลฎีกาที่แน่นอน ผมหยุดแค่นั้นนะครับ ท่านประธาน นั้นแหละครับเป็นข้อห่วงของเราซึ่งผมปรึกษากับท่าน ประธานคณะกรรมการบริหารและการยุติธรรม ว่าเราจะกระทำอย่างไรให้กระชับขึ้น ให้ได้ความเป็นธรรมสูงสุดสำหรับผู้ที่จะต้องถูกยึดทรัพย์สิน ถูกตัดสิทธิเสรีภาพทั้งจิตใจ และร่างกายและทรัพย์สิน เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตท่านประธานว่าขอยุติไว้เพียงแค่นี้ก่อน ถ้าหากมีอะไรจะให้ผมแถลงเพิ่มเติม ผมจะได้แถลงเพิ่มเติมที่หลัง ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อไปคุณสาวฤๅ ดาวรายุทธ์ ครับ

นายสาวฤๅ ดาวรายุทธ์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม

นายสาวฤๅ ดาวรายุทธ์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระผมขอกราบเรียนผลดีและผลเสียของพระราชบัญญัติเพิ่มเติมหรือต่อยอดประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 เพื่อให้เป็นที่ปรากฏประจักษ์ชัดว่า สภานแห่งนี้ได้พิจารณาผ่านกฎหมายเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ และประชาชนอย่างรอบคอบ กระผมมีความเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้มีทั้งผลดีและผลเสีย ประกอบกัน ผลดีนั้นกระผมเชื่อว่าหน้าที่ให้ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าร้ายคิดปกปิดให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อศาลนั้น ทำให้ผู้ถูกกล่าวหาที่มีความเชื่อมั่นว่าจะได้รับความยุติธรรมตามกระบวนการยุติธรรมอย่างดีที่สุดถึงที่สุด และประชาชนก็เชื่อถือว่าการดำเนินการยึดทรัพย์สินหรือการดำเนินการครั้งนี้ ผู้ที่ถูกกล่าวหาได้รับความยุติธรรมอย่างที่สุดตามกระบวนการยุติธรรม เพราะศาลนั้นประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 สิ่งประกอบกัน คือ 1. องค์คณะบุคคลที่เชื่อถือได้ 2. ประกอบด้วยระบบวิธีการพิจารณาความ ซึ่งสากลเชื่อกัน เราเอามาจากสากลด้วย สากลยอมรับว่าเป็นกระบวนการยุติธรรมที่เชื่อถือได้ที่สุด ประชาชนก็เชื่อถือว่ากระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่เชื่อถือได้ที่สุด เพราะฉะนั้นประชาชนก็เชื่อมั่นใจ ผู้ที่ถูกกล่าวหา

LIRT

จะมีความเชื่อมั่นว่า จะได้รับความยุติธรรมในกระบวนการนี้ดีที่สุด ส่วนคณะกรรมการพิจารณาตรวจสอบทรัพย์สินนั้นจะประกอบด้วยองค์คณะ ถึงแม้ว่าองค์คณะของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะประกอบด้วยบุคคลที่ทรงคุณวุฒิเชื่อถือได้ และกระผมรู้จักกับท่านทุกท่านที่เป็นคณะกรรมการ เป็นบุคคลที่ดีเลิศเชื่อถือได้เป็นที่สุด แต่อย่างไรก็ดีกระบวนการพิจารณานั้น หรือกระบวนการพิจารณาตรวจสอบทรัพย์สินนั้นยังไม่เป็นที่เชื่อถือและไม่เป็นระบบสากล ประชาชนก็ดี ผู้ที่ถูกกล่าวหาที่ดีก็มีความคลางแคลงใจว่า อาจจะไม่ได้รับความยุติธรรมดีที่สุด อันนี้กระผมเห็นว่าเป็นผลดีของพระราชบัญญัติฉบับนี้ แล้วประการที่ 3 ซึ่งผลดีนั้น ได้แก่ คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติมีความตั้งใจเป็นที่ประจักษ์ว่า จะปราบปรามผู้ประพฤตินอกกรอบวินัยปกติ แต่การปราบปรามครั้งนี้ คณะ รสช. ทั้งหลาย กระผมเชื่อแน่ว่าจะต้องให้ความยุติธรรมและปรารถนาให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นที่สุดเมื่อมีคณะกรรมการขึ้นมา แล้วประชาชนยังคงคลางแคลงใจ ผู้ที่ถูกกล่าวหายังคลางแคลงใจ ก็อาจจะต้องการออกกฎหมายเพื่อให้ประจักษ์ชัดว่า จะได้รับความยุติธรรมดีที่สุด แต่อย่างไรก็ดีในการเขียนกฎหมายหรือเขียนประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 นั้น เขียนไม่ครบถ้วน สัมเสถาบันศาลซึ่งเป็นที่เชื่อถือและเป็นที่ยอมรับของสากลและประชาชน เลยทำให้การดำเนินการยึดทรัพย์สินที่ดี ตรวจสอบทรัพย์สินที่ดี ด้วย ไม่ครบถ้วน กระบวนการความยุติธรรมดีที่สุด การที่มีเรื่องอุทธรณ์นี้เป็นเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา แล้วก็เกิดความเสียหายหลายประการอยู่ที่เดียว

ประการที่ 1 กระผมเห็นว่า รสช. เองจะได้รับความกระทบกระเทือนกระทบกระเทือนก็โดยที่ว่า ได้มีหลักเกณฑ์การพิจารณาตรวจสอบทรัพย์สิน แต่ว่ายังดำเนินการไม่สิ้นสุด ก็มาเปลี่ยนหลักเกณฑ์เสียใหม่ ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง ทว่ามีหลักเกณฑ์การดำเนินการอย่างไรอย่างหนึ่ง ไม่ว่าเรื่องอะไร ถ้ามาเปลี่ยนหลักเกณฑ์โดยยังไม่ครบถ้วน กระบวนการความ คนก็อาจจะสงสัยว่าต้องมื่อะไรอยู่เบื้องหลัง อันนี้เป็นปัญหาที่ รสช. จะถูกกล่าวหาว่ามีอะไรอยู่เบื้องหลัง แล้วได้ลำดับรับฟังว่า คนพยายามโยงเรื่องราวต่าง ๆ ของ

รศช. ตั้งแต่เรื่องการร่างรัฐธรรมนูญ เรื่องการตั้งพรรค เรื่องการยุบพรรคอะไรทั้งหลาย
ยึดพรรคทั้งหลาย เรื่องการเกี่ยวกับศึกษาคูลาการอะไรโยงกันตลอดไป ทำให้ รศช.
กระทบกระเทือนเมื่อได้ทราบว่าจะมีการออกพระราชบัญญัติแก้ไขหรือเพิ่มเติมประกาศ รศช.
ก็ได้โดยอย่างที่ผมทราบเรียบร้อยแล้ว ทำให้ รศช. ซึ่งบริสุทธิ์ใจที่จะปรามปรามผู้ประพฤติ
มิชอบต้องกระทบกระเทือน และถูกมองไปในทางที่ไม่ชอบ เป็นประการสำคัญอันหนึ่ง

ประการที่ 2 นั้นกระผมเห็นใจท่านคณะกรรมการยึดทรัพย์สิน ซึ่งประกอบด้วย
บุคคลที่มีความเชื่อถือ... กระผมติดตามท่านกรรมการทั้งหลายอยู่ตลอดเวลาทั้งก่อนที่ได้รับ
การแต่งตั้งให้เป็นกรรมการพิจารณาตรวจสอบทรัพย์สินในครั้งนี้ แล้วหลังจากที่ได้รับ
พิจารณา ท่านพยายามทำงานเสียสละเป็นที่สุด ผมว่าไม่มีใครที่จะเสียสละเช่นนี้
ขอประธานโทษ มีคนน้อยคนที่จะเสียสละเช่นนี้ เมื่อออกกฎหมายฉบับนี้ขึ้นมาถูก
กระทบกระเทือน มีคนบางกลุ่มบางคนส่วนหนึ่งมองไปว่า คณะกรรมการชุดนี้คงไม่ได้รับ
ความเชื่อถืออีกหรืออย่างไรจึงต้องมีกฎหมายใหม่ขึ้นมา ให้มีกระบวนการใหม่แล้วไปคิด
สุดท้ายอยู่ที่ศาล อันนี้กระผมเห็นใจคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินอย่างยิ่ง เพราะ
ได้รับการกระทบกระเทือน แล้วผมก็รู้สึกว่ามันคงได้รับความกระทบกระเทือนแน่ ๆ ผมได้
ติดตามข่าวการสัมภาษณ์ของท่านบ้าง อะไรต่ออะไรต่าง ๆ บ้างได้รับความกระทบกระเทือน

ประการสุดท้ายนั้น การกระทบกระเทือนก็ได้แก่ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าร้ายวียดปกติ
ซึ่งการกล่าวหาครั้งนี้ประชาชนคอยเฝ้ามองอยู่ว่า จะสามารถจับใครได้ว่าร้ายวียดปกติ
แต่เมื่อได้มีการออกกฎหมายฉบับนี้ไปเปลี่ยนแปลงวิธีการที่ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ต้น ก็จะไม่มอง
ไปว่า คงจะมีอะไรต้องการที่จะปล่อยผู้ที่ร้ายวียดปกติ เพราะฉะนั้นบุคคลที่บริสุทธิ์คือไม่ได้
ร้ายวียดปกติแต่อยู่ในข่ายเป็นนักการเมือง ก็จะถูกกล่าวหาไปด้วยว่าไม่บริสุทธิ์จึง
เขาปล่อยออกมาต่างหาก อันนี้เป็นปัญหาที่มีพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้น เพราะเป็นปัญหา
ต่อเนื่องจากจุดสำคัญที่สุดว่าการเขียนกฎหมายของ รศช. ฉบับที่ 26 นั้นไม่ครบถ้วน
กระบวนการความ แต่อย่างไรก็ตามกระผมเห็นว่าการกฎหมายฉบับนี้จำเป็นต้องมี เพราะว่าไม่มี

LIART

ทางออกเป็นอย่างอื่น ไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่น เพราะว่ามีเหตุผลที่กระผมกราบเรียน
ไปแล้ว แล้วก็ขอสรุปเหตุผล 2 ข้อว่าถ้าไม่มีกฎหมายฉบับนี้ ก็จะไม่ให้ความมั่นใจแก่ผู้
ถูกกล่าวหาว่าร้ายรอยผิดปกติ แล้วไม่ให้ความมั่นใจแก่ประชาชนที่คอยเฝ้ามองว่า กระบวนการ
ยุติทนายคดี พิจารณาทนายสิ้นคดีครั้งนี้คดี จะได้รับความยุติธรรมหรือไม่ แล้วจะมองไปได้ว่า
รชช. นั้นไม่ให้ความยุติธรรมถึงที่สุด ถ้ามีกฎหมายฉบับนี้ออกมา ก็จะทำให้เห็นว่า รชช.
นั้นต้องการปราบปรามผู้ประพฤติมิชอบ ว่าร้ายผิดปกติ แต่มีจิตสำนึกหรือมีความตั้งใจที่จะ
ให้มีกระบวนการยุติธรรมแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถึงที่สุด กระผมจึงจำเป็นต้องสนับสนุนกฎหมาย
ฉบับนี้ ถึงแม้ว่าจะมีข้อบกพร่องอยู่บางประการที่สำคัญก็ตาม เพราะไม่มีทางเลือก กระผม
ขอกราบเรียนเพื่อโปรดพิจารณา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ในวาระนี้เป็นวาระขั้นรับหลักการ ขอ
ความกรุณาเห็นด้วยไม่เห็นด้วย แล้วโปรดขยายอภิปรายซ้ำหากฟุ้งเฟ้อ หรือว่าเอาเรื่องอื่น
ที่ไม่ใช่เรื่องของสภาเราเข้ามาอภิปรายโดยไม่จำเป็น ขอเชิญคุณวิฑูรย์ ตั้งตรงจิตต์ ครบ

นายวิฑูรย์ ตั้งตรงจิตต์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม วิฑูรย์
ตั้งตรงจิตต์ กระผมเห็นด้วยในหลักการที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ นำเอาการยุติทนาย
ของผู้ถูกกล่าวหาว่าร้ายรอยผิดปกติมาสู่ศาล แล้วก็เห็นด้วยในหลักการที่ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ นำเอาวิธีการกระโดดกบ คือจากศาลชั้นต้นขึ้นไปสู่ศาลฎีกาเลย ในหลักการอันนี้ซึ่ง
สมาชิกบางท่านว่าไม่เคยมีบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่นนั้น กระผมขอกล่าวแก่แทนรัฐบาลว่า
มีอยู่ในกฎหมายหลายฉบับด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น ในพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎร บัญญัติเอาไว้ในมาตรา 63 ว่าให้ศาลแห่งที่ความเห็นและสิ่งสำนวนไป
ศาลฎีกาเพื่อวินิจฉัย อีกตัวอย่างหนึ่ง คือพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งคณะปฏิรูป
การปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 42 ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 3 ในลักษณะเดียวกัน คือให้ศาลแห่ง
รับคำร้องแล้วให้ดำเนินการพิจารณาโดยไม่ชักช้า และให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม แล้วให้ความเห็นและส่งสำนวนไปศาลฎีกาเพื่อวินิจฉัย

แต่ข้อที่ไม่เคยเห็นบัญญัติไว้ในกฎหมายฉบับใดก็คือ มาตรา 3 วรรคท้ายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่ให้ศาลฎีกาแล้วให้ศาลฎีกาวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ โดยบัญญัติว่า ในกรณีวินิจฉัยของศาลฎีกาคตามวรรคสาม ให้ประธานศาลฎีกาดำเนินการให้มีการวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 140 กระผมเองยังไม่เคยเห็นบัญญัติไว้ที่ไหน คงจะเป็นวิธีการใหม่ซึ่งกระผมเห็นว่า น่าจะ ชัดหรือแย้งกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งเป็นแม่บทในฐานะที่ประเทศเราใช้ระบบประมวลกฎหมาย การจะบัญญัติกฎหมายให้ไปชัดหรือแย้งกับประมวลกฎหมาย น่าจะไม่ต้อง กระผมในฐานะที่เป็นผู้ใช้กฎหมายมานานปี จึงขอใคร่ออกความเห็น ว่า น่าจะคัดวรรคท้ายออกเสีย เพราะเหตุว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 140 นั้น เขาเขียนไว้ว่า ถ้าประธานศาลฎีกาเห็นสมควรจะให้มีการวินิจฉัยปัญหาใดในคดีเรื่องใดโดยที่ประชุมใหญ่ก็ได้ ก็แสดงว่าประมวลกฎหมายนั้น เขาไม่ประสงค์ให้การวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่เป็นไปโดยประธานศาลฎีกาวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 208 ตรี ก็บัญญัติข้อความทำนองเดียวกัน กระผมจึงเห็นว่าควรจะปล่อยให้เป็นดุลยพินิจหรือวิจรรย์ของประธานศาลฎีกา น่าจะถูกต้องกว่าที่จะไปออกกฎหมายบังคับว่า การวินิจฉัยของศาลฎีกาให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่ ซึ่งการวินิจฉัยโดยคณะของศาลฎีกานั้น ความจริงแล้วการกลั่นกรองก็ทำโดยหลายชั้นตอน เพราะจะต้องมีองค์คณะ และจะต้องผ่านกองผู้ช่วยเล็ก ผู้ช่วยใหญ่ และผ่านรองประธานศาลฎีกาแล้วจึงจะผ่านประธานศาลฎีกาในที่สุด ผมคิดว่าถ้าหากประธานศาลฎีกาเห็นว่าปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่ มีปัญหาสำคัญก็ควรจะนำเข้าสู่ที่ประชุมใหญ่เอง น่าจะเป็นการถูกต้องกว่าขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณพิณ จันทรวรินทร์ ศรีวั

นายพิณ จันทรวรินทร์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิณ จันทรวรินทร์ ท่านประธานที่เคารพ กระผมมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลได้เสนอแก้ไข

LIART

เพิ่มเติมประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 เพื่อให้ผู้ที่ต้องสงสัยหรือดำเนินการคดีร้ายผิดปกติ ได้นำพยานพิจารณาสู่ศาล ท่านประธานครับ กระผมเองเดิมว่าจะไม่มาพูดถึงเรื่องพรรคท้าย ซึ่งตรงกับท่านผู้มีเกียรติคือวิปวายไปแล้ว ซึ่งกระผมอยากจะขอประทานกราบเรียนว่า ในพรรคท้ายของมาตรา 3 นั้น ซึ่งท่านอาจารย์ที่เคารพของกระผม คืออาจารย์สรรเสริญ ได้กรุณาชี้แจงหลายประเด็นด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมอยากจะขอประทาน กราบเรียนว่า กระผมมีความเห็นว่าได้พยายามตรวจสอบอยู่เสมอว่ามีพระราชบัญญัติอันใด โทรมที่กำหนดเช่นเดียวว่าให้พิจารณาอย่างนั้นอย่างนี้ อย่างในพระราชบัญญัตินี้ก็บอกว่าต้อง ให้ศาลฎีกาเมื่อส่งไปแล้ว ให้ศาลฎีกาวินิจฉัยในที่ประชุมใหญ่ เมื่อบังคับศาลอย่างนี้แล้ว กระผมมีความเห็นว่าเป็นการคิดรัฐธรรมนูญการปกครองฯ มาตรา 29 ระบุว่า ผู้พิพากษาและ ตุลาการมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นที่ไปตามกฎหมาย นี่ประการหนึ่ง เมื่อผมไปดูรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2521 มาตรา 172 และมาตรา 173 ว่า การบัญญัติ กฎหมายมีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาล หรือวิธี พิพิจารณาเพื่อใช้แก่กรณีใดกรณีหนึ่งโดยเฉพาะจะกระทำมิได้ และในขณะเดียวกัน มาตรา 172 ผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นที่ไปตามกฎหมาย เมื่อมาดูรัฐธรรมนูญการปกครอง หรือรัฐธรรมนูญเกือบทุกฉบับในมาตรา 173 ก็ดี ในมาตรา 29 รัฐธรรมนูญการปกครองก็ดีนั้น ผมดูรัฐธรรมนูญการปกครองก็ดี รัฐธรรมนูญก็ดีมาทั้ง 11 ฉบับ แล้วผมเห็นว่าลักษณะเหมือนกันหมด ไม่เคยเปลี่ยนแปลงคำพูดเลยในมาตรานี้ ผมอยาก จะขอประทานกราบเรียนว่าการที่กำหนดคำวินิจฉัยของผู้พิพากษา หรือเรื่องของศาลในคดี ใดก็ตาม ในพระราชบัญญัติใด เขาก็ไม่ยอมทำกัน แต่ถ้าหากเราออกกฎหมายไปในวันนี้ ให้มีพรรคท้ายของมาตรา 3 ออกไป ถ้าเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ หรือเอาทั้งออกไปอย่างนี้ จะมีการตีความในรัฐธรรมนูญต่อไปหรือไม่ นี่ประการหนึ่ง

ประการที่ 2 เมื่อสภานิติบัญญัติฯ ออกกฎหมายฉบับนี้เป็นการขัดรัฐธรรมนูญ แล้วสภานิติบัญญัติฯ เราจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนในที่สุดถ้าสมมุติว่าขัด อันนี้เป็นกระบวนการ

LIRT

วิธีการ ซึ่งท่านผู้ซึ่งเกี่ยวข้องได้อภิปรายไปแล้ว ซึ่งในหมวด 2 ได้ระบุว่า ข้อความและผลแห่งคำพิพากษาและคำสั่ง ซึ่งกระผมอยากจะขอประทานกราบเรียนว่า ในเนื้อเรื่องไปที่ศาลศาลจะวินิจฉัย แต่ถ้าหากว่าเป็นเรื่องคดีใหญ่ อย่างคดีแบบนี้ ประธานศาลฎีกาวินิจฉัยแล้ว เห็นว่าสมควรจะเป็นที่ประหม่าใหญ่ท่านสั่งได้ทันทีเลย ซึ่งได้ระบุไว้ในมาตรา 140 โดยชัดแจ้ง แต่ถ้าหากเอาวรรคสุดท้าย วรรคหก แห่งมาตรา 140 แล้ว บอกว่าภายใต้มาตรานี้ ก็ประชุมใหญ่เลยทันที อย่างนี้เป็นการบังคับศาลครับ ท่านประธาน แต่ถ้าหากเราออกกฎหมายโดยไปบังคับศาล วันหลังกฎหมายฉบับอื่นก็เป็นตัวอย่าง เราก็ต้องบอกต่อไปในที่กล่าวมาแล้วข้างต้นในวรรคแรกจะต้องพิพากษาเป็นอย่างไร นี่ จะต้องเป็นกฎหมายตัวอย่างแก่สภาต่อไป ผมคิดว่าท่านประธานถ้าหากเราปล่อยกฎหมายออกไปอย่างนี้ ความจริงผมไม่อยากจะพูดในชั้นวาระรับหลักการ ผมอยากจะไปขอแปรญัตติและให้เหตุผล ในเมื่อท่านอาจารย์โอสตา ในสปีดาคีทีแล้วความคิดเห็นไม่เหมือนกัน ไม่ตรงกัน แต่วันนี้ผมตรงกับอาจารย์โอสตา ซึ่งคราวนี้ ผมอยากจะขอเสนอว่า ถ้าเราออกกฎหมายไปอย่างนี้ เป็นการขัดรัฐธรรมนูญ ปี 2521 ยูนไปแล้ว แต่รัฐธรรมนูญการปกครองมาตรา 29 ถ้าออกไปและถ้าเกิดรัฐธรรมนูญออกมาใหม่อีกเร็ว ๆ นี้ ก็จะมีการศึกษารัฐธรรมนูญต่อไปว่า อันนี้ไม่สามารถดำเนินการได้ แล้วเราจะทำอย่างไร และจะเป็นตัวอย่างอันแรกเป็นกฎหมายอันแรก ที่บังคับให้ศาลต้องพิจารณาให้เป็นไปตามอย่างนั้นอย่างนี้ ผมอยากจะขอให้ที่ประชุมแห่งนี้พิจารณาต่อไป ถ้าเห็นชอบด้วยกระผมจะได้แปรญัตติในวาระที่ 2 ต่อไป ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญอาจารย์ธรรมบุญ สัตพลี

นายธรรมบุญ สัตพลี : ขอบพระคุณท่านประธานที่เคารพ กระผม
 ธรรมบุญ สัตพลี ก่อนอื่นกระผมต้องขอกราบเรียนยืนยันว่า เป็นเรื่องที่สัที่ได้มีกฎหมาย
 ฉบับนี้เข้ามา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกระผมจะไม่กล่าวซ้ำกับท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องที่ได้
 อภิปรายไปแล้วซึ่งมีเหตุผลด้วยกันทั้งนั้น แต่กระผมจะกราบเรียนตรงประเด็นนี้ก่อนสั้น ๆ

LIART

แล้วก็จะไปถึงประเด็น ข้อกฎหมาย

ประเด็นนี้คือว่า กระผมเห็นว่าในปัจจุบันนี้นั้นประเทศชาติมีสิ่งต่าง ๆ เข้ามากระทบอยู่มาก และรัฐบาลเองก็มีการกิจที่ต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับ รสช. ซึ่งมันงานเร่งด่วนเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติต้องจัดการอยู่หลายเรื่อง เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้เป็นผลดีที่ทำให้เกิดความมั่นคงขึ้น คือลดระดับความมั่นคงป่วนที่จะมากระทบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลดความกดดันที่มีมายัง รสช. แล้วรัฐบาลที่ได้ร่วมหัวจมท้ายอยู่ในเรือลำเดียวกันก็ให้ดำเนินการไปตามนี้ ตามเป้าหมายที่ต้องการ จะกำจัดการทุจริตและคอร์รัปชันต่าง ๆ ให้หมดไป และต้องการที่จะให้การดำเนินการกับบุคคลเหล่านี้ได้เป็นไปโดยนุ่มนวล โดยมีความถูกต้องตามระบบสากล กระผมขอยืนยันกระผมขอสนับสนุนหลักการ

แต่อย่างไรก็ตามกระผมอยากทราบเรียนนิดหนึ่ง มีเหตุผลทางด้าน ข้อกฎหมาย ซึ่งผมอยากทราบเรียนผ่านท่านประธานที่เคารพไปยังรัฐบาล คือถ้าดูหลักการกระผมขออนุญาตย้อนไปที่หลักการ จะเห็นได้ว่าคอนทัยของหลักการถ้าอ่านจะได้อะไรอย่างนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้มีการยื่นคำร้องขอพิสูจน์คือศาลได้ยื่นคอนทัยของหลักการ และในเหตุผลที่รองรับกันมาเพื่อให้เห็นว่ากฎหมายนี้ใช้อย่างไรใช้กับใคร และใช้ใครเงื่อนไขอย่างไร มีผลอย่างไร หรือจะมีข้อที่จะต้องแก้ไขอย่างไร ในเหตุผลจะเห็นได้ว่า เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ามีทรัพย์สินว่ารวยผิดปกติและผมขอผ่านข้อความเหล่านั้น สามารถยื่นคำร้องคัดค้านคำวินิจฉัย เพราะฉะนั้นถ้าดูหลักการกับเหตุผล จะเห็นได้ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมา เพื่อต้องการจะให้มีโอกาสยื่นคำร้องขอพิสูจน์คือศาลได้โดยใคร โดยบุคคลผู้ถูกกล่าวหาตามนี้ บุคคลผู้ถูกกล่าวหาสามารถยื่นคำร้องคัดค้านได้ แต่ว่าถ้าดูสำเนาของกฎหมาย กระผมกรวยเรียนตรง ๆ ในบทบัญญัติในร่าง โดยเฉพาะมาตรา 3 ที่แก้ไข ข้อ 6 กระผมขออนุญาตท่านประธานอ่านดังนี้ ข้อ 6 เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าบุคคลใดร่ำรวยผิดปกติ และอันนี้ไปรับกับหน้า 2 บรรทัดต้น วรรคสองของข้อ 6 บุคคลที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ ท่านจะเห็นได้ว่ากฎหมายนี้

LIART

ภายในมุ่งไปที่จะให้สิทธิคุ้มครองบุคคลที่ร่ำรวยผิดปกติ แล้วกฎคณะกรรมการวินิจฉัยถึงจะมีสิทธิมายื่น เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะถามความกระจ่างว่า ตามหลักการและเหตุผลที่มีแต่เพียงว่า เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ามีทรัพย์สินร่ำรวยสามารถยื่นคำร้องได้ รัฐบาลต้องการจะให้กว้างคือถึงบุคคลผู้ถูกกล่าวหา และมีสิทธิยื่นได้หรือต้องการจะให้แค่งที่ปรากฏในร่างพระราชบัญญัติที่ว่า เฉพาะบุคคลที่ถูกกล่าวหาและวินิจฉัยโดยกรรมการแล้วถึงจะมีสิทธิ อันนี้ที่กระผมอยากทราบ เพราะได้ทราบว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะมีการพิจารณา รวดเดียว 3 วาระ เพราะฉะนั้นถ้าขึ้นไปได้ถ้าต้องการอย่างไรใน คือให้คลุมไปถึงเฉพาะบุคคลที่ถูกกล่าวหา ร่ำรวย คณะกรรมการวินิจฉัยแล้วร่วอย่างนี้ ถ้าเป็นดังนั้นตรงกับตามบทบัญญัติเหล่านั้น น่าจะแก้ข้างหน้าเสียว่าในเหตุผล น่าจะเติมว่า เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาและพิจารณาวินิจฉัยว่าน่าจะเป็นอย่างไร เป็นคำจำกัดความที่จะหนักแน่น และตรงกับข้างใน มิฉะนั้นในหลักการกับเหตุผลจะหลวม แล้วไม่ได้ประโยชน์ตามข้อความข้างในที่จะเจาะจงนี้

สำหรับในเรื่องปัญหาข้อกฎหมาย กระผมขอกราบเรียนเสริมเข้าไปบ้าง หนึ่งคือตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปราย คือกระผมเห็นว่าความร่างของรัฐบาลนี้ สมบูรณ์และไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ หากไม่ผมถึงกราบเรียนไปอย่างนั้นก็เพราะอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อ่านบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญมาครานั้นนั่นเอง คือว่าให้มีอิสระในการพิจารณาตัดสินในการพิจารณาตีตามกฎหมาย คือกฎหมายเขียนว่าอย่างไรก็ต้องพิจารณาไปตามนั้น ความเป็นอิสระนี้ถ้าสมมุติบอกง่าย ๆ ว่าคนเดินเฉย ๆ ไม่ทำอะไรเลยให้มีความผิดถูกจับสมมุติอย่างนี้ ตำรวจจับมาฟ้องศาล ศาลก็ต้องตัดสินไปตามนั้น ถ้ามว่าเดินมาร้องว่าจะโรหรีเปล่า อ้าปากทำอะไรหรือเปล่า เปล่าเดินไปเฉย ๆ ถ้าอย่างนั้นเฉย ๆ มีผิด เพราะกฎหมายเขียนว่ามีผิด อันนี้ก็ต้องตัดสินไปตามกฎหมาย แม้ศาลจะรู้สึกว่าการกฎหมายนี้เข้มมาก อะไรคนเดินเฉย ๆ ก็มีผิด แต่ต้องตัดสินว่าเป็นความผิดตามกฎหมายนั้น

อีกประการหนึ่งก็คือว่า มีสมาชิกบางท่านบอกว่า เรื่องที่ให้ไปถึงศาลฎีกา

LIART

แล้วให้ประชุมใหญ่ได้ ไม่โดยพบอาจจะ ชัดคือกฎหมาย แต่ท่านบอกว่าในเรื่องที่ส่งไปศาลแพ่ง แล้วให้เหมือนกบกระโดดไปศาลฎีกาเลยก็มีแล้ว นั่นก็เหมือนกันครับ ถ้าว่ากันจริง ๆ ก็ชัดเจนรัฐธรรมนูญเหมือนกัน เพราะรัฐธรรมนูญบอกให้ตัดสินคดีไปตามกฎหมาย กฎหมาย ก็มีธรรมนูญศาล ธรรมนูญศาลก็มีศาลแพ่ง ศาลอาญา แล้วก็ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ต้องว่าไปตามลำดับ แต่เมื่อกฎหมายเขียนมาว่าให้กระโดดได้อย่างกบอย่าง ชี้อย่างไรก็แล้วแต่ เพราะบางทีกระโดดอย่างกบไปตายอย่าง ชียคก็มี เราไม่แน่ใจกระโดดอย่างไรกันแล้วแต่ แต่นั่นกระโดดไปแล้ว กระโดดไปแล้วก็ต้องยอมให้กระโดดไป แล้วในทางปฏิบัติเมื่อเขียนกระโดดได้ก็ต้องปฏิบัติตามนั้นความเป็นอิสระก็คือ อยู่ในกรอบของรัฐธรรมนูญ และเช่นเดียวกันอย่างไรในเรื่ององค์คณะบางศาลชั้นต้น องค์คณะ 2 คน 3 คน ศาลแขวงอะไรต่าง ๆ บางที่เข้าไปได้ก่อนแล้วมาขึ้นร่วมอะไรต่าง ๆ นี่แหละครับความเป็นอิสระไม่ได้หมายความว่าไม่มีผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้น ก็ต้องมององค์คณะช่วยกันไม่ได้หมายความว่าไม่มีอิสระ มีหัวหน้าศาลมีอธิบดีภาค เหล่านี้ต้องช่วยกันดูสำนวน ไม่มีอิสระไม่อาจจะทบทวนกลับได้ มีผู้ช่วยผู้พิพากษา กองเซ็นเซอร์ (Censor) และยิ่งกว่านี้พอมถึงศาลฎีกาท่านก็จะเห็นว่ามิใช่ประชุมใหญ่มีมาตั้งนานแล้ว ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการก็ไม่มีใครท้วงว่าไม่มีอิสระ ธรรมดาผู้พิพากษาขึ้นมาศาลฎีกาต้องเป็นเกียรติแล้วทุกคนเก่งรอบจัดแล้วทั้งนั้น รื้ออะไรต่ออะไรมาหมด แต่อย่างไรก็ตามเดี๋ยวเรื่องฟ้องเข้าที่ประชุมใหญ่ก็ต้องฟังความเห็นคนอื่นเขา ต้องกำกับตัวเองอยู่ในเรื่องของคนอื่นที่เข้ามาประชุมใหญ่กันจะบอกอย่างนี้ไม่ถูก ชัดรัฐธรรมนูญ ผมมาอยู่ศาลฎีกาแต่ก่อนอยู่ข้างล่างอิสระไม่เห็นมีใครมาคอยทักท้วง พอมาคอนนี่ต้องนั่ง เข้าที่ประชุมเหมือนอย่างเด็กนักเรียนมีครูใหญ่นั่งอยู่หัวโต๊ะคือประธานศาลฎีกา แล้วก็แจกเนวมาแล้วก็พูดถกเถียงกันไป มีกองเซ็นเซอร์ หรือใครบ่อนเรื่องเข้าให้ นี่แหละครับความอิสระตามกฎหมาย แล้วรัฐธรรมนูญเราอย่างไทย ๆ ผมว่าเราก็ยังคิดว่าฝรั่งอยู่กันอย่างที่้องความเป็นอิสระยังดีกว่าที่อื่นมากอย่างน้อยก็อะลุ่มล่วยพอพูดกันได้ ผมก็กราบเรียนขอพระคุณเท่านี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่จริงในขั้นนี้คืออภิปรายพอสมควร แล้วรายละเอียดต่าง ๆ เราสามารถจะไปแก้ไขเพิ่มเติมในขั้นแปรญัตติได้ คุณพาดินชัย จะพูดหนึ่งนะครับ เมาในขั้นรับหลักการ แล้วเดี๋ยวจะให้ทางคณะรัฐมนตรีชี้แจง

นายพาดินชัย เจริญเผ่า : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายพาดินชัย เจริญเผ่า สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ กระผมมีเรื่องที่จะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังรัฐบาลพลสัน ๆ ในหลักการของพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งเพื่อที่จะให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่ถูกกล่าวหา แต่อย่างไรก็ตามดูจากร่างพระราชบัญญัติที่ได้แก้ไขตามมาตรา 3 (1) ที่บอกว่า ถ้าผู้ร้องสามารถนำพยานหลักฐานมาแสดงให้ศาลเห็นว่าคนได้ทรัพย์สินมาโดยชอบ ให้มีคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น กระผมได้มาดูในประกาศของ รสช. ฉบับที่ 26 ข้อ 11 ได้บอกไว้ว่า ผู้ใดไม่มาให้ถ้อยคำหรือไม่ส่งบัญชี เอกสารหรือวัตถุใด ๆ ที่เรียกหรือให้ส่งตามข้อ 4 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่านที่นั่งอยู่ที่นี้ คงไม่ทราบนะครับว่าคณะกรรมการผู้ตรวจสอบทรัพย์สินได้ตรวจสอบและดำเนินการไปเป็นประการใด ได้เรียกตามข้อ 11 นั้นได้ให้ผู้มาให้ถ้อยคำหรือส่งบัญชีครบถ้วนหรือไม่อย่างไร ถ้าศาลได้พิจารณาในชั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมแล้ว ถ้ากรณีนี้เกิดส่งขึ้นไปเป็นการขัดแย้งกับคณะกรรมการที่ดำเนินการอยู่ กฎหมายฉบับนี้ก็ยังไม่ได้ยกเลิกจะมีความคิดเห็นในเรื่องของการที่จะช้อนแ้ม หรือว่าไม่ส่งเอกสารให้คณะกรรมการได้ชัดเจนหรือไม่ ในกรณีของเอกสาร ในขณะที่เกี่ยวกับในตัวบุคคลก็ตามในขณะที่ยังมีผู้ที่ยังหลบหนีอยู่ในต่างประเทศแล้วยังไม่ได้ให้ถ้อยคำตามข้อ 11 เพราะฉะนั้นในกรณีถ้าพระราชบัญญัตินี้ผ่านออกไปแล้วเข้าสู่การพิจารณาของศาล ผมอยากจะเรียนถามว่าผู้ที่ถูกกล่าวหาเหล่านั้นสามารถที่จะกลับมา แล้วผลตามข้อ 11 นี้หรือไม่อย่างไร ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมคิดว่าให้รัฐบาลชี้แจงเสียที่แล้วดีกว่าจะได้ลงมติ อาจารย์มีอะไรหรือครับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ : ถามรัฐบาลเหมือนกันครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : รอบสอง นิดเดียวจะครับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ : คือถามรัฐบาลนิดเดียว ผ่านไปทางท่านประธานว่าท่านรองนายกฯ มีชัยฯ ในฐานะผู้แทนรัฐบาล จะกรุณาชี้แจงให้สมาชิกเข้าใจหน่อยได้หรือไม่ การที่บัญญัติไว้ว่า ที่ประชุมใหญ่ มาตรา 140 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งรัฐธรรมนูญหรือเปล่า ขอลถามเท่านั้นครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรองนายกรัฐมนตรีครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ผมขออนุญาตเรียนชี้แจงตามลำดับที่ได้อภิปรายมานะครับ เท่าที่จดไว้ได้

สำหรับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คุณอุทิศ ศิริวรรณ ที่ถามว่า ทำไมในมาตราสุดท้ายจึงให้เป็นหน้าที่ของ ป.ป.ป. ภายหลังจากที่ยุบเลิกคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินแล้ว ขออนุญาตเรียนอย่างนี้ว่า เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้ทำหน้าที่ในส่วนที่ได้มีการประกาศไปแล้วในขณะนั้นจบสิ้นแล้ว คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินก็จะพ้นภาระหน้าที่ไป การที่จะไปประกาศชื่อบุคคลใดขึ้นมาใหม่ก็คงจะไม่มีภาระทำขึ้นใหม่อีกแล้ว เมื่อยุบเลิกคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้นไปแล้ว ยังมีภาระหน้าที่บางอย่างบางประการเหลืออยู่ติดค้างต่อท้ายจากการดำเนินการในทางศาล กล่าวคือว่า เมื่อได้มีการชี้ว่าผู้ใดว่าร้ายผิดปกติ แล้วทรัพย์สินที่ถูกชี้ขึ้นจะตกไปเป็นของแผ่นดิน และสิ่งค่าศาลได้วินิจฉัยในภายหลังเป็นประการหนึ่งประการใดแล้ว ก็จะต้องมีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของศาลนั้น การจัดการเรื่องทรัพย์สินที่คงค้างอยู่ ก็จะต้องเป็นหน้าที่ขององค์กรใดองค์กรหนึ่งซึ่งจะต้องทำหน้าที่นั้นเท่าที่เห็นว่าใกล้เคียงที่สุดก็คือ ป.ป.ป. ซึ่งทำหน้าที่ในด้าน

LIART

นี้อยู่แล้ว ในขณะที่เดียวกันในระหว่างการดำเนินการของศาลนั้น อาจจะต้องมีการเรียกพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้ใช้เป็นหลักฐานในการพิจารณาวินิจฉัย ซึ่งเมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินยุบไปแล้วนั้น ก็จะส่งมอบเอกสารหลักฐานต่าง ๆ เหล่านั้นไว้ที่ ป.ป.ป. แล้ว ป.ป.ป. ก็จะได้มีหน้าที่ดำเนินการส่งให้ศาลต่อไปในการพิจารณาจึงต้องหาองค์กรมารองรับ

สำหรับของคุณวิชัยฯ ซึ่งท่านถามว่าเมื่อโลกของรัฐควรที่ออกประกาศฉบับที่ 26 มานั้น เป็นการแสดงว่าโลกของรัฐที่มีอยู่ไม่สามารถจะป้องกันการทุจริตได้ เพราะฉะนั้นเมื่อโอนกลับไปยังกลไกตามปกติแล้ว จะมีหลักประกันอะไรว่ากระบวนการนั้นจะมีประสิทธิภาพ ขออนุญาตทราบเรียนว่า ประกาศ ฉบับที่ 26 เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างที่กระบวนการตามปกติได้ถูกยุติลง แล้วก็มีอำนาจพิเศษในการที่จะออกประกาศของคุณะ วรช. แล้วเมื่อโลกที่สร้างขึ้นมานั้น เป็นโลกที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในขณะที่ได้มีการปฏิวัติหรือเปลี่ยนแปลงการปกครอง แต่ว่าผลของ ฉบับที่ 26 นั้นสืบต่อเนื่องมาจนกระทั่งในยามปกติในปัจจุบันนี้ คงไม่ได้หมายความว่าโลกปกติในขณะนั้นใช้ไม่ได้หรือใช้ได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ แต่อย่างไรก็ตาม ภาวะสังเกตนครรับว่า ในเมื่อการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้มิได้เปลี่ยนแปลงกระบวนการ ในการดำเนินการ ของคณะกรรมการ ตรวจสอบทรัพย์สินเลย ในการดำเนินการ ของคณะกรรมการ ตรวจสอบทรัพย์สินเป็นอยู่อย่างไรมีจะเป็นอยู่อย่างนั้น จนสิ้นสุดเมื่อวินิจฉัยเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว จึงทำให้การยื่นคำคัดค้านหรือการพิสูจน์ไปสู่กระบวนการตามปกติ ซึ่งเราจะต้องยอมรับว่ากระบวนการทางศาลนั้นถึงอย่างไรเราก็ต้องเชื่อว่าเป็นกลไกที่ใช้ได้อยู่ในบ้านเรา เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เป็นเรื่องของความไม่เชื่อถือในประสิทธิภาพของโลก หรือเป็นห่วงเป็นใยว่าโลกที่มีอยู่ตามปกติ จะไม่มีประสิทธิภาพ คำชี้แจงเมื่อสักครู่นี้จะเป็นคำตอบแก่ท่านสมาชิกท่านหนึ่ง ซึ่งบอกว่า จะทำให้คณะกรรมการได้รับการกระทบกระเทือนด้วย เพราะไปเปลี่ยนแปลงขบวนการในการดำเนินการ ของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ซึ่งจะเป็นเครื่องยืนยันว่า มิได้ไป

LIRT

เปลี่ยนแปลงขบวนการในการดำเนินการ ของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินแต่อย่างใดเลย

มีเหตุผลหลาย ซึ่งก็มีหลายท่านได้หยิบยกกันขึ้นมา คือเรื่องของกาให้ที่ประชุมใหญ่เป็นผู้วินิจฉัยในเรื่องนี้ ถ้าดูผิวเผินก็อาจจะนึกว่าการกำหนดให้ที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาเป็นผู้วินิจฉัยคดีเช่นนี้ อาจจะขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งของการเปลี่ยนแปลงวิธีพิจารณาความเพื่อคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งผมเชื่อว่าในรัฐธรรมนูญทุกฉบับรวมทั้งฉบับที่กำลังจะร่างนี้ ก็คงจะต้องมีบทบัญญัติห้ามท่านเองนั้นไว้ด้วย แต่ขออนุญาตเรียนว่า ข้อห้ามความบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเช่นว่านั้นเป็นข้อห้ามที่จะไม่ให้ออกกฎหมาย มาใช้กับคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ แต่เรื่องนี้ไม่ใช่ใช้กับคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ แต่ใช้กับคดีประเภทของคดีเช่นเดียวกับร่าออกกฎหมายวิธีพิจารณาความในศาลแรงงาน วิธีพิจารณาความในศาลภาษีอากร ก็แปลว่าคดีประเภทภาษีอากรก็ดี คดีประเภทศาลแรงงานก็ดี จะมีวิธีพิจารณาที่ผิดแปลกไปจากคดีปกครองธรรมดาทั่ว ๆ ไปซึ่งก็เป็นการยอมรับกันทั่วไปว่าออกกฎหมายอย่างนั้นได้ เพราะฉะนั้นในประเด็นแรกคือว่า เรื่องนี้ไม่ใช่ออกใช้บังคับคดีใดคดีใดโดยเฉพาะ แต่เป็นเรื่องของประเภทคดี ประการที่ 2 การที่ให้ที่ประชุมใหญ่เป็นผู้วินิจฉัยนั้น ไม่ใช่เป็นการก้าวข้าม ก้าวล่วงไปสู่ดุลพินิจหรือความเป็นอิสระ ของขบวนการทางศาล ถ้าท่านจะสังเกตดูในตัวบทในคำที่ใช้จะไม่ได้บังคับศาล แต่เนื่องจากประธานศาลฎีกาทำหน้าที่ 2 อย่าง ทำหน้าที่ในทางประมุขตุลาการทางด้านตุลาการ และทำหน้าที่ประมุขตุลาการทางด้านการบริหารด้วย ในกฎหมายด้วยคำที่ใช้จึงบอกว่า ให้ประธานศาลฎีกาดำเนินการ ส่วนประธานศาลฎีกาจะไปดำเนินการอย่างไร ก็ไปดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ส่วนศาลจะพิจารณาต่อไปอย่างไรนั้นก็เป็นเรื่องของศาลที่จะพิจารณาไป ต่อเมื่อจะวินิจฉัยก็ใช้ที่ประชุมใหญ่ในการวินิจฉัย เหมือนกับการไปบังคับดุลพินิจของประธานศาลฎีกา ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยเท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของการก้าวล่วงไปสู่ผลของการวินิจฉัยแต่อย่างหนึ่งอย่างใด การวินิจฉัย

LIART

จะเป็นอย่างไรก็เป็นเรื่องของศาลโดยอิสระเสรี โดยความเข้าใจอย่างนั้นและคำยืนยันจากท่านผู้พิพากษา ซึ่งคิดว่าทวอคืออยู่กับวงการศาลและตุลาการมาโดยตลอด ก็เชื่อว่าทบัญญัติใหม่จะไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ขอบขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อไปผมจะ ขอติจากที่ประชุมว่า ที่ประชุมเห็นสมควรกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรกับหลักการ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่สมควรกับหลักการ โปรดยกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีนะครับ เห็นสมควรกับหลักการ คณะรัฐมนตรี กรรมาธิการครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คณะรัฐมนตรีขอความกรุณาใช้กรรมาธิการเต็มสภาพิจารณา 3 วาระรวดครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะรัฐมนตรีเสนอให้พิจารณาโดยคณะกรรมาธิการเต็มสภา พิจารณารวดเดียว 3 วาระ ไม่มีท่านผู้ใดขัดข้อง เชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการครับ

นายไพศิษฐ์ ทิพพัฒนกุล (เลขาธิการรัฐสภา) :

"ร่าง

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26

ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534

พ.ศ.

.....
.....
.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติม ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อย
แห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534

.....

.....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคุณวิรัชฯ ครับ

นายวิรัช โกสุวรรณ์จินดา : ท่านประธานครับ ตามประกาศของคณะกรรมการความสงบเรียบร้อยแห่งชาตินั้น ที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้น มีอยู่ 2 ฉบับ คือ ฉบับที่ 26 กับฉบับที่ 45 ซึ่งทั้งสองฉบับนี้ก็คงจะต้องใช้ด้วยกัน เพราะฉะนั้น ผมขอแก้ไขในมาตรา 1 ว่าน่าจะคงไปทั้งสองฉบับนะครับ ทั้งฉบับที่ 26 และฉบับที่ 45 ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คือประกาศของ รสช. มีอยู่ 2 ฉบับ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ทั้งฉบับที่ 26 และฉบับที่ 45 จำเป็นต้องเติมคำว่า ฉบับที่ 45 ลงไปด้วยหรือไม่ในมาตรา 1 ครับ

นายมิชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ กฎหมายฉบับนี้เป็น การแก้ไขสาระของฉบับที่ 26 เท่านั้น ส่วนฉบับที่ 45 เป็นเรื่องของ จำนวนบุคคลซึ่งประกอบเป็นคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นในภายหลัง ซึ่งไม่เกี่ยวกับอันนี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อาจารย์ธรรมบุญฯ ครับ

นายธรรมบุญ สัตหาลี : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผม ธรรมบุญ สัตหาลี กระผมขอประทานโทษ กระผมขอกราบเรียนหาวิญญูติเดี๋ยวมาร่วมกัน ร่างพระราชบัญญัติในมาตราเลย ที่นี้เมื่อครั้งที่กระผมได้กราบเรียนถามรัฐบาลผ่านท่านประธานไป มีข้อสงสัย กว่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะว่าเหตุผลนี้โดยปกติกฎหมายทุกฉบับ พอผ่านสภาไปแล้วส่งไปประกาศราชกิจจานุเบกษา เขาจะต้องพิมพ์เหตุผลไปด้วย ในตอนท้าย เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ อย่างที่กระผมกราบเรียนแล้วว่า เหตุผลมีแค่เพียงบอก เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ามีทรัพย์สินว่าร้ายผิดปกติ สามารถยื่นคำร้องคัดค้านคำวินิจฉัยได้ อันนี้กระผมขอกราบเรียนว่าจะ เป็นปัญหาใหม่ถ้าเหตุผลมีว่า บุคคลผู้ถูกกล่าวหา เพราะ

จะกลายเป็นว่าจะต้องเกิดความกดดันขึ้น คนที่ถูกกล่าวหาเวลานี้พอกฎหมายนี้ออกไป เขาอาจจะไปยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งเลยก็ได้ว่า ตามเหตุผลอันนี้ให้สิทธิเขาที่จะยื่นได้ ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้บอกว่าจะต้องถูกพิจารณาวินิจฉัย แล้วอันนี้ไม่ต้องรอของท่าน พลเอก สิทธิาที่จะวินิจฉัย เขาจะยื่นอย่างนั้น ก็จะเกิดปัญหาขึ้นมา เพราะฉะนั้นคณะกรรมการเรียนว่าในทางปฏิบัติถ้าพิจารณา 3 วาระเต็มสภานี้ไปจะพิจารณาเหตุผลด้วย หลักการด้วยก่อนหรือเปล่าหรือว่าจะเรียงตามมารดลงไป แล้วในที่สุกก็ค่อยมาพูดเรื่องเหตุผลที่หลังมาแก้ไขตลอดหรืออย่างไร ถ้าไม่มีโอกาสที่จะแก้เช่นนั้นได้ คณะมอจากจะกราบเรียนว่าจะสมควรไหมที่จะแก้ครั้งนี้เสียก่อน ไม่อย่างนั้นเป็นปัญหาแน่ครับ เพราะคนธรรมดาที่หัวหมอบอยู่แล้ว แล้วยิ่งเสียหายอย่างนี้ เสียชื่อเสียงด้วย เสียอนาคตในการเลือกตั้งต่อไปด้วย มีผลสะท้อนต่อไปที่จะมีกฎหมายเลือกตั้ง กฎหมายอะไรโยงออกไป ก็อาจจะเกิดปัญหาได้ เขาจะบอกว่าหลักการและเหตุผลมีอยู่แค่นี้ เพราะฉะนั้นเขาก็มีสิทธิแล้วเขาไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่ว่าจะต้องถูกวินิจฉัยเสียก่อน นี่ละครับจำเป็น ปัญหาศาลแพ่งก็อย่างที่ท่านผู้มีเกียรติอภิปรายไปแล้ว บางทีเดียวเกิดให้รอส่งไปตุลาการรัฐธรรมนูญที่ความอีกอะไรต่าง ๆ ก็อยู่ ผมอยากขอความกระจ่างตรงนี้ก่อนครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ตามข้อบังคับ ในวาระนี้เราพิจารณาเริ่มต้นตั้งแต่ชื่อร่างพระราชบัญญัติ แล้วก็เรียงตามมาตรา ส่วนถ้าหลักการ เหตุผล ถ้าท่านสมาชิกจะมีข้อสังเกตอะไร ก็หมายความว่าหลังจากจบการพิจารณาวาระที่ 3 แล้ว ถ้าจะเสนอเป็นข้อสังเกต แล้วถ้าสมาชิกเห็นชอบด้วยเสียงข้างมากก็จะส่งให้รัฐบาลต่อไป ถ้าเห็นชอบด้วยก็ค่อยไปแก้ตอนนั้น เอาอย่างนั้นนะครับ ต่อไปครับ ท่านเลขาธิการ

นายไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขาธิการรัฐสภา) :

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 พ.ศ."

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในข้อ 6 แห่งประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

"ข้อ 6 เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่า บุคคลที่ร้ายวราย ติบปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นปกติตามข้อ 2 แล้วให้บรรดาทรัพย์สินที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบ หรือมีเพิ่มขึ้นผิดปกตินั้นตกเป็นของแผ่นดิน

บุคคลที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าร้ายวรายผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติหรือยื่นคำขอพิสูจน์ว่าตนได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยชอบ โดยยื่นต่อศาลแพ่งภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน

เมื่อศาลแพ่งได้รับคำร้องตามวรรคสองแล้ว ให้ส่งสำเนาคำร้องให้พนักงานอัยการเพื่อทำคำคัดค้านภายในสามสิบวัน และให้ศาลแพ่งดำเนินการพิจารณาต่อไปโดยไม่มีชักช้า โดยให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้ทำความเห็นและส่งสำนวนไปยังศาลฎีกาเพื่อวินิจฉัย และให้ศาลฎีกามีอำนาจคงต่อไปนี้

(1) ถ้าผู้ร้องสามารถนำพยานหลักฐานมาแสดงให้ศาลเห็นว่า ตนได้ทรัพย์สินโดยมิชอบ ให้มีคำสั่งเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพย์สินนั้น

(2) ถ้าผู้ร้องไม่สามารถนำพยานหลักฐาน มาแสดงให้ศาลเห็นว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่ตนได้มาโดยชอบ ให้ยกคำร้องนั้นเสีย

ในการวินิจฉัยของศาลฎีกาตามวรรคสาม ให้ประธานศาลฎีกาดำเนินการให้มี

LIART

การวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ตามมาตรา 140 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญอาจารย์โอสถ โภคิน ครั้น

นายโอสถ โภคิน : ท่านประธานที่เคารพครับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับประกาศของ รสช. ฉบับที่ 26 คือผู้ร้ายหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ แล้วก็เป็นที่แจ้งชัดเลยว่า บุคคลที่จะเข้ามามีการพิจารณา หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็คงจะเหลือเพียง 13 คน ซึ่งคณะกรรมการกำลังจะพิจารณาว่าผู้ร้ายหรือไม่ เพราะฉะนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นเรื่องการพิจารณา และวินิจฉัยคดีเฉพาะเรื่องตามประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 โดยแท้ ฉะนั้นกระผมต้องขอกราบขอประทานโทษท่านรองนายกรัฐมนตรี ซึ่งผมก็ไม่อยากจะค้านนะครับ แต่อยากจะกราบเรียนให้ทราบว่า ตามที่ท่านยกตัวอย่างถึงการตั้งศาลอื่น ๆ แล้วก็มีกำหนดการพิจารณาคดีได้นั้นคงจะไม่ตรงกับเรื่องนี้ เพราะว่ากรตั้งศาลแรงงานหรือศาลอื่นนั้น เป็นการตั้งและเพื่อแก่ประชาชนทั่วไป ไม่มีกำหนดว่าผู้ใดจะเข้ามามีการพิจารณาของศาล แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องเป็นการพิจารณาคดีเฉพาะของผู้ที่ถูกกล่าวหา หรืออีกนัยหนึ่งก็คือว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องคือมีบุคคลเพียง 13 คนเท่านั้น เพราะฉะนั้นตามที่บรรดาสมาชิกของมาตรา 140 กำหนดว่า ในการวินิจฉัยของศาลฎีกาตามวรรคสาม ให้ประธานศาลฎีกาคำเนินการให้มีการวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ตามมาตรา 140 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งนั้น กระผมขอประทานเสนอให้ตัดออกทั้งวรรค โดยเหตุผลซึ่งกระผมจะกราบเรียนดังต่อไปนี้

1. คำว่า ให้ ตามวรรคหนึ่งกฎหมายแปลว่า ต้อง เป็นบทบังคับให้ประธานศาลฎีกาต้องจัดให้มีการตัดสินคดีตามพระราชบัญญัตินี้ โดยที่ประชุมใหญ่เท่านั้น จะใช้องค์คณะผู้พิพากษาอย่างอิสระรวมไม่ได้.

2. ไม่เคยมีพระราชบัญญัติใดมีบทบังคับศาลฎีกาดังกล่าว ในวรรคนี้มาก่อนเลย ตัวอย่างที่เคยมีก็เพียงแต่ศาลฎีกาพิจารณานั้น ดังที่ท่านสมาชิกฯ วิจารณ์ถึงกรณีคดี ได้แถลงต่อสภาแล้ว ฉะนั้นร่างพระราชบัญญัตินี้จึงเป็นกฎหมายฉบับแรกที่

LIRT

บังคับศาลฎีกา จึงมีปัญหาว่าจะทำได้หรือไม่ กระผมขอประธานกรรมาธิการเรียนว่าทำไม่ได้ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 140 บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ดังนี้ ในศาลฎีกา ถ้าประธานศาลฎีกาเห็นสมควรจะให้มีการวินิจฉัยปัญหาใดในคดีเรื่องใด โดยที่ประชุมใหญ่ฎีกาได้ จะเห็นได้ว่าคำว่า เห็นสมควร กติ กัด กิติ เป็นคำในกฎหมายที่กล่าวถึงดุลยพินิจของประธานศาลฎีกาโดยแท้ เป็นอำนาจอิสระของประธานศาลฎีกาว่าจะใช้ข้อบังคับประมวลฯ หรือโดยที่ประชุมใหญ่ฎีกาได้ จะเขียนกฎหมายบังคับด้วยความในมาตราวรรคนี้ จะเป็นการทำลายดุลยพินิจและอำนาจอิสระในการวินิจฉัยคดีโดยสิ้นเชิง

2. ท่านประธานคงทราบดีแล้วว่า บรรดากฎหมายที่ใช้อยู่ในประเทศเรามี 2 ประเภท ประเภทหนึ่งเรียกว่า กฎหมายสารบัญญัติ คือเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับแก่บุคคลทั่วไป ๆ ไปว่ามีหน้าที่และมีสิทธิประการใด เช่นในเรื่องอาญาก็มีประมวลกฎหมายอาญาทางแพ่งก็มีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ยังมีกฎหมายอีกประเภทหนึ่ง คือเรียกว่า กฎหมายวิธีสบัญญัติ คือเป็นกฎหมายที่กำหนดเรื่องมือกลไกและกลไกให้ศาลทั้งหลายปฏิบัติ ตามเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายสารบัญญัติ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับศาลโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าจะออกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งเป็นกฎหมายสารบัญญัติไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายวิธีสบัญญัตินั้น กระผมเห็นว่าจะเป็นการบัญญัติกฎหมายซึ่งไม่คู่กับหลักนิติธรรม

3. ในทางการเมือง ควรพิจารณาถึงความรู้สึกของประชาชน ว่าเหตุใดจึงมีความในวรรคนี้ คำตอบคงจะมีอยู่ทางเดียวว่า ไม่มีวิญญูพิพากษาศาลฎีกาถ้าประชาชนเข้าไปในทางนี้แล้ว จะเป็นการทำลายเกียรติศักดิ์และองค์กรสูงสุดทางตุลาการ โดยสิ้นเชิง จะทำให้ผู้พิพากษาทั้งหลายหมดกำลังใจ และอาจจะมามีปฏิภยาคัดฎีกาหมายนี้ขึ้นมา ก็จะเป็นผลร้ายในทางการเมือง ประชาชนอาจจะตั้งคำถามขึ้นมาได้ว่า ศาลฎีกาในคดีที่ตัดสิน

LIRT

ประหารชีวิตคน เราคนไม่ทำลายแล้วสิ้นชีวิตทำไมจึงไม่มีกฎหมายกำหนดว่า ต้องโดยที่ประชุมวิญญูเท่านั้น ก็ในเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรเลย เพียงเกี่ยวกับบุคคล 13 คน แล้วจะเอาทรัพย์สินของเขากลับไปเป็นของแผ่นดินหรือไม่เท่านั้น ทำไมจึงจะต้องให้ที่ประชุมวิญญูของศาลฎีกา

4. กระผมเห็นว่า กฎหมายคามวรรคนี้จะเป็นกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญซึ่งมีอยู่ 2 มาตรา ดังตัวอย่างในรัฐธรรมนูญฉบับปี พ.ศ. 2521 ซึ่งร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ใช้ข้อความอย่างเดียวกัน ดังนี้ รัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. 2521 มาตรา 172 ตรงกับร่างใหม่มาตรา 204 บัญญัติว่า การบัญญัติกฎหมายให้ส่งผลเป็นการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธรรมนูญศาล หรือวิธีพิจารณาเพื่อให้แก่คดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะ จะกระทำมิได้ นอกจากนั้นปี พ.ศ. 2521 ยังมีมาตรา 173 ซึ่งตรงกับร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ มาตรา 205 มีความว่า ผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระในการพิจารณาและพิพากษาคดีให้เป็นไปตามกฎหมาย อาจจะมีท่านสมาชิกเถียงว่า คำว่า ให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ ก็คือกฎหมายฉบับนี้ซึ่งเรากำลังพิจารณาอยู่ี่ ความจริงนั้นความหมายของคำว่า ให้เป็นไปตามกฎหมาย นั้น ก็คือจะต้องตัดสินให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวกับคดีนั้นต่างหาก ถ้าเป็นเรื่องคดีอาญา เช่น ลักทรัพย์ ก็ต้องใช้ประมวลกฎหมายอาญา ถ้าเป็นเรื่องทางแพ่ง เช่น เรื่องซื้อ ขาย ก็ต้องใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เรื่องยาเสพติดก็ต้องใช้พระราชบัญญัติเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะฉะนั้นคำว่า ให้เป็นไปตามกฎหมาย นี้ มิได้มีความหมายว่า เกี่ยวกับพระราชบัญญัตินี้เลย ไม่เกี่ยวเลย เกี่ยวกับกฎหมายซึ่งศาลจะหยิบยกมาใช้ให้เหมาะแก่คดีที่เป็นพิพาทกันอยู่เท่านั้น หลักของรัฐธรรมนูญ 2 มาตราที่กระผมกราบเรียนมานี้ใช้กันมาเป็นเวลา 42 ปีแล้ว และบัญญัติโดยข้อความอย่างเดียวกัน มิได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเลย ดังเช่นว่ารัฐธรรมนูญฉบับต่อไปนี้ คือ ฉบับ พ.ศ. 2492 พ.ศ. 2495 พ.ศ. 2511 พ.ศ. 2517 พ.ศ. 2521 และ ตรงกับร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ซึ่งกำลังพิจารณาอยู่นี้ก็จะมีปัญหาเหมือนกันเมื่อ

LIERT

เวลานี้เราไม่มีรัฐธรรมนูญ จะเอาหลักของกฎหมายเก่า ๆ นี้มาใช้ได้อย่างไร กระผมขอกราบเรียนว่า ตามรัฐธรรมนูญการปกครองซึ่งใช้อยู่เวลานี้มาตรา 30 บัญญัติว่า ในเมื่อไม่มีบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญการปกครองนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองประเทศไทยในระบอบประชาธิปไตย ฉะนั้นกระผมเห็นว่าหลักของรัฐธรรมนูญ 2 มาตรา ซึ่งกระผมกราบเรียนมาแล้วยังใช้ได้อยู่ กระผมอยากจะกราบเรียนต่อไปว่า ปัญหาจะเกิดขึ้นอย่างไร ถ้าเราปล่อยให้มีความในวรรคนี้ กระผมขอกราบเรียนว่า ถ้าไม่ตัดความในวรรคนี้ออก จะเกิดปัญหาหลายประการ เช่น

1. ประชาชนจะเข้าใจว่า รัฐบาลไม่ไว้วางใจศาลฎีกา
2. ผู้พิพากษาศาลฎีกาจะเกิดความรู้สึกว้า กฎหมายนี้มีลักษณะไปเป็นทางเหยียดหยามศาลฎีกา
3. อาจเกิดปัญหาในเรื่องที่ว่า กฎหมายนี้จะขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่
เรื่องกฎหมายจะขัดรัฐธรรมนูญนี้อาจจะมีได้ 2 ทาง คือ ผู้ความก็ได้หรือศาลฎีกาเองก็ได้ อาจขอให้ตุลาการรัฐธรรมนูญตีความเสียก่อน ถ้าตุลาการรัฐธรรมนูญตีความว่า วรรคนี้ขัดรัฐธรรมนูญแล้ว ก็จะทำให้เกิดปัญหาได้อย่างมาก
4. ถ้าศาลฎีกาต้องการรักษาศักดิ์ศรีโดยไม่ฟังความในวรรคนี้ และตัดสินไปโดยองค์คณะธรรมดาจะเกิดปัญหามาก เพราะคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นคำพิพากษาขั้นที่สุดแล้ว จะมีผู้ใดมาเปลี่ยนแปลงหาได้ไม่

กระผมอยากจะกราบเรียนข้ออีกข้อหนึ่ง ซึ่งอาจจะนอกประเด็นไปบ้างคือ กระผมมีโอกาสอยู่ในศาลบ้างพอสมควร กระผมรู้จักจิตใจของผู้พิพากษาศาลฎีกาว่าเขารักษาศักดิ์ศรีและมีความเป็นอิสระอย่างมาก ถ้าหากจะมีกฎหมายใดไปบนทางที่ทำลายศักดิ์ศรีแล้ว ก็อาจจะเกิดการต่อต้าน ขึ้นในทางศาลฎีกา ดังที่กระผมยกตัวอย่างว่า ประธานศาลฎีกาอาจจะให้องค์คณะธรรมดาตัดสินก็ได้ กระผมอยากจะกราบเรียนถึงข้อเท็จจริงเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดมาเมื่อประมาณ 50 ปีมาแล้ว ในสมัยที่กระผมออกไปเป็นผู้พิพากษา

LIRT

หัวเมือง นายกรัฐมนตรีออกหนังสือถึงผู้พิพากษาทุกคนว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะปราบการพนัน เพราะฉะนั้นในคดีการพนันทุกคดีให้ศาลตัดสินจำคุกทั้งหมด ไม่ให้มีการปรับวิธีปฏิบัติของศาลนั้นเราทำกันเรียกว่า สูตร หรือภาษารวมความเรียกกันว่า ยึดถือ คือเวลากำหนดไว้เลย ถ้าเล่นไพ่ปรับ 20 บาท เล่นโปอาจจะปรับ 100 บาท ถ้าเข้ามือหรือเจ้าสำนักก็จำคุก 3 เดือน พอมีคำสั่งของนายกรัฐมนตรีออกมาเท่านั้น ผู้พิพากษาศาลจังหวัดต่าง ๆ ออกจดหมายส่วนตัวถึงกันหมดเลย บอกว่าต่อไปคดีการพนันไม่ว่าใหญ่โตสำคัญอย่างไรเราจับให้หมด กระผมเองก็ถูกอธิบดีศาลเรียกไปสอบสวน กระผมก็กราบเรียนชี้แจงว่า ท่านจะยอมให้ศาลอยู่ภายใต้การเมืองหรือไม่ ถ้าท่านยอมก็หมายความว่าผู้พิพากษาหมดความอิสระในการพิพากษา ก็สุดแล้วแต่ท่าน ท่านจะลงโทษประการใด กระผมก็ยอม ในที่สุดก็ลงมีการรายงานขึ้นไปถึงรัฐบาล ท่านนายกรัฐมนตรีสมัยนั้นก็กรุณาสั่งยกเลิกหนังสือเวียนฉบับนั้น พวกเขา พวกศาลทั้งหลายก็กลับมาใช้สูตรตามเดิม คือเรื่องใดแรงเราก็ลงโทษจำคุก นี่กระผมขอยกให้เห็นเป็นตัวอย่างว่า กระผมไม่อยากจะให้มีกฎหมายเข้าไปกระทบกระเทือนแก่ผู้พิพากษาศาลการในขณะนี้ ซึ่งเป็นเรื่องมีข่าวอย่างที่วออยู่แล้วว่ามี การกระทบกระเทือนกันอย่างมาก อย่าให้มีอะไรไปซ้ำเติมให้เกิดเหตุเรื่องนี้ขึ้นอีก กระผมมีความเป็นห่วงท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นอย่างมาก ผู้คนทั่วไปเขาก็ตั้งคิดว่า ความคิดที่ท่านในสัปดาห์นี้น่าจะคงเป็นความคิดของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม คือไม่ไว้ใจผู้พิพากษาศาลฎีกา ฉะนั้นกระผมกราบเดอะครับ ขอความกรุณาเดอะครับ อย่าให้มีไฟฟลุ่กที่ 2 เกิดขึ้นอีกเลยครับ

5. กระผมอยากกราบเรียนว่า ถ้าเกิดปัญหาเรื่องนี้ว่ามีผู้ขอให้ตุลาการรัฐธรรมนูญตีความว่า ความในวรรคนี้ขัดรัฐธรรมนูญแล้ว ความเสียหายที่จะตกแก่สภานี้จะเป็นประวัติในทางนิติศาสตร์ตลอดไปว่า สภานี้ใช้ไม่ได้ ออกกฎหมายมาแล้วขัดกับรัฐธรรมนูญ กระผมคิดว่าจะมีวรรคนี้หรือไม่มีวรรคนี้ ผลของกฎหมายนี้ก็คงได้สมประสงค์ของรัฐบาลอยู่แล้ว กระผมกราบเดอะครับขอความกรุณา เวลาย่านเสียงเลยครับ

ไม่มีประโยชน์อะไร กระผมจึงเสนอขอให้ตัดความในวรรคนี้ออกทั้งหมด ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญอาจารย์สรรเสริญ ครับ

นายสรรเสริญ โกรจติติ : ท่านประธานครับ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ

ก่อนอื่นผมต้องขอประทานโทษต่อท่านประธาน และท่านประธานคณะกรรมการธิการของผม ซึ่งถ้าผมจะเป็นคนคือ ผมก็ต่อเพราะฝีมือของท่านแหละครับ เพราะท่านลุ่มผมมาตั้งแต่เด็ก ๆ ฝีมือของท่านที่ลุ่มผมนี้ก็อาจจะทำให้ผมต้องบ้างเป็นครั้งคราว ก่อนอื่นผมอยากจะเรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ และท่านรัฐมนตรี โดยเฉพาะท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ท่านประธานของผมได้บ่งอาจไปเคเอาว่า ความคิดอันนี้มาจากท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ซึ่งความจริงไม่ใช่เลยครับ ผมทราบดีว่าไม่ใช่ ท่านเดานะครับ ท่านเป็นห่วง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมท่านเป็นห่วงจริงครับ แต่ไม่ใช่ห่วงเพราะเรื่องนี้หรอกครับ ท่านเป็นห่วงเพราะเรื่องอื่น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอาอีกละ คู่สร้างคู่สม เอาเรื่องนี้ดีกว่าครับ

นายสรรเสริญ โกรจติติ : ครับ อีกประการหนึ่ง ท่านเดาอีก ท่านเดาเอาว่า คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะวินิจฉัยว่า 12 คน ทั้ง ๆ ที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินซึ่งท่านประธานก็นั่งอยู่ตรงนี้แหละครับ ท่านยังไม่พูดสักคำหนึ่ง เป็นแต่ว่าเหลืออยู่อีก 13 คน อาจจะปล่อยไปอีก 3 คนก็ได้ อาจจะปลดไปทั้งหมดเลยก็ได้ ท่านเดาอีกแล้ว คือว่าพื้นฐานของการออกความเห็น ดำมาจากพื้นฐานโดยการเคหาหรือโดยการสันนิษฐาน ผมว่าท่านสมาชิกสภาผู้ทรงเกียรติคงจะพอเคหาได้เหมือนกันว่า เนื่องจากอะไร แล้วท่านเป็นผู้มีความกตัญญูมาก

ที่นี่ผมขอ ขานกับประเด็นตามที่ท่านได้ยกขึ้น เอาตั้งแต่ท้ายขึ้นไปหาหัวก็แล้วกัน เพราะกระผมจดไว้ไม่ค่อยทัน ตัวอย่างที่ท่านยกเมื่อครู่นี้ เป็นตัวอย่างเมื่อ 50 ปีมาแล้ว ท่านบอกเอง อันนี้ไม่ได้เคหา เพราะผมยังไม่ได้เป็นผู้พิพากษาตอนนั้นแล้วเป็น

LIRT

ตัวอย่างย่อย ๆ ตัวอย่างเล็ก ๆ ซึ่งผู้พิพากษาที่ไหนดูเขาก็ต้องทำกันอย่างนั้นเป็นของธรรมดา ถ้าเมื่อตัวเองยังรักษาอำนาจอิสระของตุลาการไว้ แล้วก็ยังมีหลายครั้งที่ฝ่ายบริหารเคยเข้ามาท้วงท้วง สำเร็จบ้าง ไม่สำเร็จบ้าง ดังที่ผมได้เคยยกตัวอย่างไปแล้ว สำเร็จก็มี ผู้พิพากษาศาลฎีกาถูกย้ายก็มี ผู้พิพากษาศาลฎีกาถูกปลดออกจากรับราชการนานก็มี อย่านินเอยื่อชื่อเสียงครับ พวกผู้พิพากษาผู้ใหญ่ พวกผู้พิพากษาที่รับราชการมานาน รู้จักท่านเป็นอย่างดี บัดนี้ท่านเสียชีวิตไปแล้ว

อีกประการหนึ่ง ท่านยกตัวอย่างนี้ ซัดกันเองครับ ที่ว่าจะทำให้ผู้พิพากษาศาลฎีกาเกิดความแตกแยก ถ้าเมื่อเป็นอย่างที่ท่านลิสครับ ให้ประธานศาลฎีกาคณะเดียวจ่ายสำนวนให้กับสำนวนเดียว คือผู้พิพากษาเพียง 3 คน แล้วสำนวนนั้นผู้พิพากษา 3 คนนั้นตัดสินออกไป อย่างนั้นซึ่งย่อมแปลจะต้องเกิดการแตกแยกพิพาทวิวาทกันในวันบรรดาผู้พิพากษาศาลฎีกาทั้ง 45 ท่าน อาจจะเห็นด้วยก็มี อาจจะไม่เห็นด้วยก็มีนี่คือจุดแตกแยก ตรงกันข้ามกับที่ท่านได้ยกตัวอย่างเลยทีเดียวนะ ตามความเห็นของผมที่ได้แสดงไปแล้ว แล้วทางรัฐบาลก็ยืนยันรับแล้ว สภานี้ก็รับหลักการไปแล้วว่าไม่ซัดต่อรัฐธรรมนูญ ถ้ารัฐบาลไม่เห็นออกกฎหมายที่ซัดต่อรัฐธรรมนูญ ผมว่าไม่ใช่เราแย้งหรอกครับ รัฐบาลก็แย้งด้วยแล้วเราไม่มีทางแย้งผมยืนยันได้ ท่านว่าท่านเป็นผู้พิพากษา 3 ปี ผมเป็นผู้พิพากษา 34 ปีครึ่ง และรับราชการในศาลฎีกาทั้งหมด 11 ปี เป็นมาตั้งแต่เลขานุการศาลฎีกา 3 ปี ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา 3 ปี ผู้พิพากษาศาลฎีกา 3 ปี และรองประธานศาลฎีกาอีก 2 ปี ผมเคยทำระเบียบวาระการประชุมใหญ่ ผมเคยเข้าร่วมการประชุมใหญ่ทุกครั้งไม่เคยขาด นอกจากไม่อยู่หรือลาหรือเจ็บ ซึ่งก็ไม่เคยเจ็บ เพราะฉะนั้นผมทราบดีว่าความแตกแยกของศาลนะ ไม่ใช่เพราะเหตุที่ท่านอ้างหรอกครับ ถ้าเมื่อเอาตามอย่างท่านคือตัดวรรคท้ายออกทั้งหมดนี้ นี่แหละจะเป็นเหตุก่อให้เกิดความแตกแยกเคลงใจกันขึ้นในระหว่างบรรดาผู้พิพากษาศาลฎีกาทั้ง 45 คน รวมทั้งตัวประธานศาลฎีกาด้วยจะถูกฟังเสียงมากที่สุด ว่าจ่ายให้คณะที่คำสั่งได้นะ ดังที่ผมกล่าวไปแล้วเมื่อครู่นี้ พระราชบัญญัตินี้ต้องการ

จะให้ความเป็นธรรมแก่ทุกคนผู้ที่จะถูกสั่ง หรือว่าตรวจหน้าว่าเป็นผู้ร้ายผิดปกติ เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้ขัดกับรัฐธรรมนูญ กระผมจึงได้เรียนเสนอแนะทางรัฐบาลผ่านทางท่านรองนายกรัฐมนตรีมีชัยฯ ไปแล้วว่าต้องแก้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการตามมาเลยครับ จจึงอยู่ที่ท่านบอกว่า ผมก็ไป 2 ข้อแล้ว ท่านบอกว่า ไม่ไว้วางใจศาลฎีกา ตรงกันข้ามอีก การให้อย่างนี้เป็นการแสดงถึงความไว้วางใจศาลฎีกาทิ้งศาลเลย รวมทั้งตัวประธานศาลฎีกาด้วย เพราะฉะนั้นการที่บัญญัติเอาไว้เช่นนี้ ไม่ก่อให้เกิดการแตกแยกในบรรดาศักดิ์พิพากษาศาลฎีกา และเป็นการให้ความไว้วางใจแก่ศาลฎีกาทิ้งศาล แล้วในที่สุดก็คืออะไรครับ โดยเสียงข้างมากซึ่งกฎหมายบัญญัติเอาไว้ชัดเจน ซึ่งโดยเสียงข้างมากนี้ที่ไหน ๆ ก็ต้องโดยเสียงข้างมากทั้งนั้น ในเมื่อกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนอย่างนี้ ก็ถือว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาทิ้งศาลได้กระทำกรณินิจฉัยโดยเสียงข้างมาก แล้วจะเกิดความเคลงใจกันได้อย่างไร นอกจากว่าถ้าเพื่อเสียงข้างน้อยไม่ยอมแพ้เสียงข้างมาก นั้นแหละครับจึงจะเกิดวิสามัญ หรือเกิดวิกฤตการณ์ ถ้าเพื่อเสียงข้างมากตามปกติเราก็ต้องยอมถือว่าเป็นฝ่ายที่ถูกต้องเป็นฝ่ายที่ชนะ คราวนี้ฝ่ายข้างน้อยจะเอาชนะฝ่ายข้างมาก เมื่อนั้นละครับจึงจะเกิดวิสามัญ เพราะฉะนั้นในมาความนี้ซึ่งบัญญัติเอาไว้อย่างเน่ชัดว่า มติที่ประชุมใหญ่ซึ่งไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญอย่างที่ท่านรองนายกรัฐมนตรีมีชัยฯ ยืนยันแล้ว และผมยืนยันอีก และผมเชื่อว่าท่านสมาชิกทั้งหลายที่ฟังอยู่ในที่นี้ ท่านได้ฟังทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว ท่านโปรดตัดสินใจเอาเองนะครับ เสียงข้างมากเห็นว่าขัดหรือไม่ขัดท่านก็โปรดยกมือเอาตามที่ท่านเคยปฏิบัติกันแล้วกัน ขอบขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณพิณิจา ครับ

นายพิณิจ จันทรสุนทร : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิณิจ จันทรสุนทร กรรมการฯ ขอปรารถนาคัดในวาระท้ายของมาตรา 3 ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขอให้เหตุผลเพิ่มเติมมี 2 ประการด้วยกัน

ประการที่ 1 ที่กระผม ได้กราบเรียนว่า เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญการปกครอง

LIART

ตามมาตรา 29 และหรือประเพณีที่เรารู้จักคือกฎหมายรัฐธรรมนูญเก่าเอาก็ได้ ๑ นั้นครบ ปี พ.ศ. 2521 ที่ถูกยกเลิกไป คือมาตรา 172 และมาตรา 173 กระผมอยากขอ ประทานกราบเรียนท่านประธานว่า เราจะไม่พูดถึงขั้นตอนการพิจารณาหมวด 2 ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งในมาตรา 140 ซึ่งเป็นกระบวนการและวิธีการของศาลที่จะ ดำเนินการ เรื่องข้อความและผลแห่งคำพิพากษาและคำสั่งหมวดนี้เราจะไม่พูดถึง นั่นเป็น วิธีการของศาลที่จะดำเนินการอย่างไร แต่ในการพิจารณากฎหมายในฐานะที่กระผมไม่มี ประสบการณ์ในเรื่องของศาล แต่ว่ากระผมอยู่ในสภานี้ 20 ปี กระผมคิดว่าเมื่อเสนอ กฎหมายขึ้นมาแล้ว องค์ประกอบในการพิจารณากฎหมายอื่นใด เราจะต้องเอามารวม ประมวลกันว่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ มีผลกระทบต่อสังคม ชนบทธรรมเนียมประเพณี อย่างไร และผลประโยชน์นั้นเกิดแก่ประชาชนแค่ไหนเพียงใด เราก็ข้อนี้เป็นข้อวินิจฉัย การขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น ที่กระผมได้กราบเรียนตั้งแต่ในชั้นรับหลักการว่า ถ้าหาก รัฐธรรมนูญการปกครองออกมาในปี พ.ศ. 2534 ซึ่งจะประกาศใช้ เมื่อมาตีความ รัฐธรรมนูญแล้ว รัฐธรรมนูญบอกว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ เราจะทำอย่างไร ปัญหาแรกอันนี้คือ เรามาดูในกฎหมายนี้ส่วนเรื่องศาล เรื่องขายหน้าขายตาอะไรกัน เป็นเรื่องของไปว่ากัน แต่เรามารู้วินิจฉัยเราดูพิจารณาข้อความในบทบัญญัตินี้แล้ว เรื่องชนบทธรรมเนียมประเพณี ที่เขียนในพระราชบัญญัติทุกพระราชบัญญัติ จะไม่มีข้อบัญญัติไว้ว่าศาลต้องปฏิบัติอย่างนั้น อย่างนี้ แม้แต่ในหมวด 2 ที่กระผมได้ยกตัวอย่างมาในมาตรา 140 แล้วนั้นก็ได้รับว่า เป็นหน้าที่ของศาลที่จะใช้ประมุขใหญ่ก็ได้ ถ้าหากว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ กระผมคิดว่าถ้า เราไม่มีบัญญัติไว้ ศาลก็จะต้องประมุขใหญ่แน่นอน เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่อง ที่ทุกคนสนใจครบถ้วนประธาน เขาต้องดำเนินการตามนี้ ถ้าเขาไม่ดำเนินการตามนี้ปัญหา จะเกิดขึ้นเหมือนกัน แต่ที่เรายังไม่ต้องการให้เขียนไว้ ก็เพราะเราไม่ต้องการบังคับศาล ต้องการให้ศาลเป็นอิสระ เรื่องที่บุคคลใดจะได้เคยผ่านหรืออยู่ในศาลฎีกา ศาลอุทธรณ์ ศาล ชั้นต้น อย่างไรก็ตามที่เป็นไปก็ตามนั้น คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะเป็นการทุจริตไม่ยุติธรรม

LIART

อะไรต่าง ๆ เป็นเรื่องของศาลเป็นเรื่องเขาพิจารณา หรือในเมื่อศาลยอมรับ ในเมื่อทุกแห่งทั่วโลกยอมรับว่าศาลสถิตยุติธรรมนั้นเป็นที่พึ่งได้ ก็น่าจะมอบให้ศาล แต่ศาลจะเป็นอย่างไร จะดีชั่วยังไงมันเป็นเรื่องของศาลนะครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นในการทรา กฏหมายนี้เราไม่ต้องการให้มีข้อบกพร่องหรือบังคับศาลนั้นไว้บนหน้ อันนี้ประการที่ 1

อีกประการหนึ่งที่กระผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ตั้งแต่เราทำ กฏหมายมาในสภานี้ กระผมก็พยายามศึกษาค้นคว้าท่านประธาน กระผมไม่มีเรื่องของศาล กระผมไม่เคยปฏิบัติงานในศาล เราศึกษาดูว่า มีไหมกฏหมายฉบับไหนที่ระบุให้ศาลต้องทำ อย่างนั้นอย่างนี้ เราจะเขียนกฏหมายนี้เป็นตัวอย่าง ท่านประธานครับ ถ้าใครที่เสนอ กฏหมาย ถ้ารัฐบาลใดมีความอดคิดในการที่จะดำเนินการคดีใด โดยเขียนไว้ในกฏหมาย เสนอ กฏหมายซึ่งมีเสียงข้างมากในสภาต่อไป เขียนไว้โดยครบเราจะต้องเขียนให้ศาลในศาลนี้ เป็นอย่างน้อยอย่างนี้ตามวิธีการพิจารณา หรือเงินไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนในวิธีพิจารณาใน ความแห่งคดี ความอาญาก็ดีนั้น ก็ย่อมกระทำได้ที่ท่านประธานครับถ้าระบุไว้ตรงนี้จะเป็น ตัวอย่างครบท่านประธาน กระผมไม่ยากให้ละเว้น 2 อย่างนี้ แต่ถ้าหากท่านเห็น ว่า 1. ไม่เป็นตัวอย่าง 2. ไม่เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ อนาคตคุณไปว่ากันเองจะบังคับตาม เรื่องของสภาหน้า สภานี้ไม่มีนั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คืออยากจะปิดออกไป ผมไม่ว่าครับท่าน ประธาน แต่ขอตั้งไว้ว่าถ้าหากปลดปล่อยเป็นอย่างนี้แล้วจะมีความเกิดขึ้น

ประการที่ 3 ท่านประธาน ถ้าไม่มีตรงนี้เสียหายหรือไม่ ถ้าไม่มีระบุใน ข้อวรรคท้ายของวรรคสามนี้ เสียหาย เสียประโยชน์ไหม เสียประโยชน์จากนี้ไหม ถ้าเสีย ประโยชน์ เอาไปเลย แต่ถ้านอกว่าระบุก็ได้ ไม่ระบุก็ได้ ศาลจะพิจารณาก็ได้ตามที่ท่าน ประสงค์เราจะให้อำนาจ ป.ป.ป. แล้วความมาตราต่อไปคือมาตรา 5 วรรคสอง ท่านจะ แก้ไข ป.ป.ป. อัยการก็มีหน้าที่ที่จะท้วงติง ท่านจะบังคับไว้บน ป.ป.ป. ที่ท่านประสงค์ ท่านก็ย่อมกระทำได้ว่า ป.ป.ป. มีหน้าที่ร้องคัดค้านต่อศาลอย่างไรใหม่ ถ้าหากว่าศาล ไม่ทำอย่างนี้ ค้านได้ไหม เหมือนอัยการ เหมือนตำรวจ ถ้าหากว่าไม่ห้ประกัน ศาลไม่มีให้

LIART

ประกันตำรวจอาจจะคัดค้านได้ อย่างนี้เป็นต้น ก็ยอมกระทำได้ถ้าท่านทำอย่างนี้ แต่ถ้าเรา
ระบุไว้อย่างเป็นทางการมีคดีครบถ้วนประธาน แต่ถ้าเราเขียนหลวม ๆ สามารถเลือกปฏิบัติ
ได้ก็เกิดประโยชน์ทุกฝ่าย กระผมเห็นเป็นอย่างนี้ครบถ้วนประธาน กระผมจึงขอคัดค้าน
วรรคท้ายของมาตรา 3 ครับ ขอขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญควีนคุณหญิงศศิมา

คุณหญิงศศิมา ศรีวิกรม์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ดิฉัน คุณหญิง
ศศิมา ศรีวิกรม์ เป็นผู้เข้าบัญญัติมากเกี่ยวกับเรื่องทางศาลและทางด้านกฎหมาย แต่เท่าที่
ได้ฟังท่านอาจารย์สรรเสริญ และอาจารย์ไอลงกรณ์ ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้มากในเรื่องทางศาล
นี้ ได้กล่าวขึ้นมาทั้ง 2 ท่าน ในประเด็นเดียวกันในคนละแง่กัน ดิฉันในฐานะที่เป็นสมาชิก
สภานิติบัญญัติ อันนี้รู้สึกค่อนข้างจะหนาวร้อนขึ้นมาในเรื่องที่ว่า ประเด็นอยู่ที่ว่าถ้าจะมี
วรรคดังกล่าวเอาไว้จะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ และถ้าหากว่าปล่อยออกไปแล้ว พวกเรา
ด้านกฤษฎีกาจริง ๆ นี้ ทั้งหมดที่มันอยู่ในที่นี้ก็จะต้องรับผิดชอบ ก็จึงจำเป็นที่จะ
ต้องลุกขึ้นมาแสดงความคิด ซึ่งอาจจะเป็นเหตุหรือไม่เข้าทำ เพราะว่ามันไม่ใช่เป็นนักกฎหมาย
แต่ว่าประเด็นอยู่ที่ว่า ถ้าหากไม่มีวรรคนี้ จะเกิดอะไรขึ้นมากับปัญหาที่เรากำลังจะแก้ไขอยู่
ก็คือว่าต้องการที่จะให้ความเป็นธรรมกับผู้ที่ได้ถูกประกาศว่า เป็นผู้ที่ได้มาซึ่งรางวัลโดยผิด
ปกติ วัตถุประสงค์ในการที่จะให้ผู้ที่ได้ถูกกล่าวหาได้รับความเป็นธรรม ก็เป็นความคิดแล้วก็เป็น
สิ่งที่ต้องอยู่แล้วที่กำลังปฏิบัติอยู่ ซึ่งดิฉันขอสนับสนุนเต็มที่ ก็น่าจะเพียงพอทำให้เขาได้มี
สิทธิได้ยุติกรณีขึ้นไปทางศาลแพ่ง ศาลฎีกา ชั้นตอน ป.ป.ป. อะไรต่าง ๆ ที่เขียนเอาไว้
ในนี้ก็มากมายหลายชั้นตอน อย่างที่คุณพิณิจา ได้พูดเมื่อครู่นี้ ก็น่าจะเพียงพอในการ
ให้ความเป็นธรรม ถ้าหากว่าเราจะเสี่ยง ไม่ทราบว่าจะอาจารย์ไอลงกรณ์ ถูกหรือว่าอาจารย์
สรรเสริญ ถูก นี้ก็ไม่ทราบนะคะ แต่เพื่อไ้เซฟ (Safe) เอาไว้ดีกว่านี้ไปจะมีผล
อะไรก็ไม่น่าจะเกิดผลอะไรมากมาย เพราะว่าศาลนี้เป็นสถาบันสูงสุดอยู่แล้ว พิจารณาเกิน
มาหลายชั้นตอนอยู่แล้ว ก็น่าจะเพียงพอ ดิฉันจึงขออภิปรายสนับสนุนท่านอาจารย์ไอลงกร
ณ์ ขอขอบคุณ

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญอาจารย์ชูศักดิ์ฯ ครบ

นายชูศักดิ์ ศิรินิล : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ยี่
 เกียรติ กระผมอยากจะตั้งเป็นข้อสังเกตฝากท่านประธานถึงรัฐบาลว่า เท่าที่ผมฟังการ
 อภิปรายในประเด็นเรื่องของพรรคสุดท้ายว่า สมควรที่จะคงไว้หรือว่าจะคัดออกนั้นผมมีข้อ
 สังเกตว่า ถ้าไม่มีร่างกฎหมายฉบับนี้ก็หมายความว่า ผู้ที่ถูกอายัดทรัพย์สิน ถูกยึดทรัพย์สินใน
 ขณะนี้จะต้องถูกประกาศว่าเป็นผู้ร้ายฉาบฉวย เป็นผู้ที่ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นคิดปกปิดนั้น
 เขาก็จะไม่มีโอกาสนำคดีใด ๆ ขึ้นสู่ศาลเลย เพราะประกาศ รสช. ฉบับที่ 26 นั้นเป็น
 กฎหมายที่มีอำนาจที่จะกระทำได้ในขณะที่มีการประกาศไว้ เพราะฉะนั้นโดยเหตุนี้ก็
 หมายความว่า ถ้าเรายกตัวอย่างว่า สมมติไม่มีร่างกฎหมายนี้เลย ท่านทั้งหลายเหล่านี้ก็ไม่มี
 โอกาสจะนำคดีขึ้นสู่ศาลโดยร้องขอ เพราะฉะนั้นร่างกฎหมายอันนี้จึงเป็นร่างกฎหมายที่จะ
 ทำให้การพิจารณาของคณะ รสช. หรือคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินตามประกาศฉบับที่
 26 นั้นเกิดความเป็นธรรมมากขึ้น โดยเปิดโอกาสให้มีการร้องขอต่อศาล เพราะฉะนั้น
 ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยกับท่านรองนายกรัฐมนตรีว่า ร่างกฎหมายท่านเองนี้จึงเป็นร่าง
 กฎหมายที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษ กล่าวคือว่าเดิมทีนั้นไม่มีอำนาจที่จะพิจารณา แต่ว่าเราแยก
 ร่างกันขึ้น เพราะฉะนั้นร่างกฎหมายท่านเองนี้ก็กำหนดขึ้นกับเป็นกฎหมาย
 ในบางลักษณะที่สามารถที่จะเพิ่มขึ้นตอนลดขั้นตอนในบางลักษณะ ที่ไม่ไปกระทบอำนาจ
 หน้าที่ตามปกติที่มีอยู่ ถ้าร่างกฎหมายฉบับนี้จะบอกไปว่า ถ้าการพิจารณาโดยขึ้นศาลบอกว่า
 เอาผู้พิพากษาแค่ 2 คนพอ อย่างนั้นผมค่อนข้างเห็นด้วยว่าขัดต่อหลักการของกฎหมายแน่
 แต่ว่าเรื่องของที่ประชุมใหญ่ของศาลฎีกาเมื่ออยู่แล้วตามกฎหมายปกติ เราบอกว่าการ
 พิจารณาเรื่องอย่างนี้ต้องให้เข้าที่ประชุมใหญ่ เราไม่ได้บอกว่าที่ประชุมใหญ่นั้นต้องเอาแค่
 นั้นแต่มีคน ผมว่าไม่น่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญตรงไหน และที่ผมอยากจะกราบเรียนตั้งเป็น
 ข้อสังเกตก็คือว่าถ้ากฎหมายนี้ไปคัดพรรคท้ายออก ก็แปลว่าอาจจะไปพิจารณาโดยศาลฎีกา
 ธรรมดาโดยองค์คณะธรรมดาหรือที่ประชุมใหญ่สุดแต่ดุลยพินิจ แต่ผมอยากจะขอให้คณะ

LIERT

ครับว่า กรรมการตรวจสอบทรัพย์สินมีอยู่ด้วยกันสิบกว่าคน ผมจำไม่ได้แน่สิบเท่าไรแน่ วินิจฉัยว่า นายคำ ร่ำรวยผิดปกติ ไปตั้งศาลฎีกามีองค์คณะอยู่ ซึ่งผมแน่ใจว่าองค์คณะศาลฎีกาที่ไม่ใช่ที่ประชุมใหญ่ ก็มี 3 คน ก็อยากจะเรียนในทางความเห็น ว่า ถ้าคน 3 คน โอเวอร์รูล (Overrule) คน 10 กว่าคน 20 คน ความรู้สึกของประชาชนที่จะเกิดขึ้น นั้น ผมว่าจะเกิดมากกว่าที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องหลาย ๆ ท่านได้อธิบายไป เพราะฉะนั้น ผมค่อนข้างจะเห็นว่าสมควรที่จะคงร่างนี้ไว้ เพื่อประโยชน์ของความยุติธรรม และที่สำคัญ คน 40 กว่าคนมาประชุมกัน คนที่ผ่านการตรวจสอบ ถ้าเขาจะบอกว่าเป็นนี้ เขาไม่ร่ำรวยแล้ว ผมว่าเขามีความภูมิใจในระดับ และในขณะเดียวกัน ถ้าสมมติว่าจะไม่ผ่าน ผมว่าเป็นการยืนยันว่าสิ่งที่ท่านทำแล้วถูกต้อง เป็นเกียรติ เป็นความภาคภูมิใจต่อคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องมากกว่า ผมเชื่อว่าคน 3 คน กับ 40 กว่าคนวินิจฉัย คน 40 กว่าคนดีกว่าและน่าจะถูกต้องมากกว่า ผมยังอยากจะขอทราบเรียนท่านประธานว่าน่าจะสมควรคงร่างนี้ไว้ และไม่น่าจะขัดต่อกฎหมายอะไร ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณเอกชัย แล้วประเด็นว่าที่ท่านรองนายกฯ ชี้แจง เกี่ยวได้ลงมติหรือครับ

นายเอกชัย เอกหาญกุล : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม นายเอกชัย เอกหาญกุล สมาชิกสภานิติบัญญัติฯ ก่อนอื่นกระผมต้องขอทราบเรียนว่าในเรื่องกฎหมายนั้นกระผมมีความรู้ไม่มากนัก แต่สิ่งที่ผมอยากจะแสดงความคิดเห็นนั้น กระผมอยากจะเรียนว่า จากสำนึกของประชาชนเป็นสำนึกที่ขณะนี้ผมคิดว่าประชาชนนั้นกำลังมองดูว่า กฎหมายฉบับนี้ที่จะออกมานั้นจะปฏิบัติเมื่อไร แล้วจะมีผลอย่างไร เพราะว่ามีผู้ที่ถูกประกาศว่าร่ำรวยผิดปกตินั้นเป็นคนสำคัญของประเทศไทย และจะมีโอกาสที่จะหวนกลับมาเป็นผู้นำของรัฐบาลอีกครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้นอย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับนี้ถ้าจะออกมาแล้ว ผมจึงมีความเชื่อว่าจะต้องรอบคอบ และในภาคนี้ในพรรคไทยนั้น กระผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์สรรเสริญฯ และท่านอาจารย์ชูศักดิ์ฯ ก็เพราะว่ากฎหมาย

LIRT

ฉบับนี้ให้สิทธิผู้ที่ถูกประกาศว่าร้ายผิดปกตินั้นสามารถอุทธรณ์ได้ การอุทธรณ์ครั้งนี้ก็ถือว่าศาลเห็นเป็นศาลที่ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาในตัวเสร็จ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วก็จะถูกกล่าวหาหรือถูกมองว่า ถ้าประธานศาลฎีกามีความโน้มเอียงจะให้องค์คณะใดครั้งนี้เองที่ท่านอาจารย์ได้กล่าวไว้ว่า ง่ายต่อการที่ถูกกล่าวหา แต่ถ้าเป็นองค์คณะใหญ่ศาลฎีกาทั้งคณะซึ่งมี 45 ท่านนั้นครั้งนี้ไม่คิดว่าจะหมกตอจและลั่นคำครหา อย่างไรก็ตามผมคิดว่าองค์คณะใหญ่นั้นน่าจะดีกว่าองค์คณะเล็ก เพราะฉะนั้นเหตุผลที่ผมยกมานี้ก็ขอสันนิษฐานว่า น่าจะคงไว้ในวรรคท้ายฉบับนี้ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรองนายกรัฐมนตรีครับ

นายวิชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ผมขออนุญาตเรียนชี้แจงเพียง 2 - 3 ประการเท่านั้นละครับ เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

ประการแรกที่ผมให้ความเห็นไปบนชั้นก่อนรับหลักการ นั้นขอได้โปรดกรุณาเข้าใจว่า เป็นแต่เพียงความคิดเห็นของคนคนเดียว มิได้เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการที่จะวินิจฉัยว่า กฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ เพราะในที่สุดพวกเราในที่นี้แต่ละท่านเป็นเอกเทศนั้นก็ไม่มีความจำเป็นที่จะวินิจฉัยว่ากฎหมายใดขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ได้แต่แสดงความคิดเห็นโดยสุจริตใจของแต่ละท่านเท่านั้นเอง

ประการที่ 2 มีข้อที่ท่านโฮสต์ โกลีน ซึ่งผมเคารพรักเป็นอย่างยิ่งกล่าวไว้โดยเจตนาดี แต่ว่าอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดต่อไปได้ คือว่าการเสนอนี้ในวรรคสุดท้ายเช่นนี้ อาจจะทำให้คนเข้าใจว่าไม่ไว้วางใจศาลฎีกา หรือเป็นการเหยียดหยามศาลฎีกา ผมขออนุญาตเรียนว่า ถึงแม้ว่าผมจะไม่ได้เป็นต้นคิดในเรื่องบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ แต่ผมเข้าใจดีว่าผู้ที่ให้สภานิติบัญญัตินี้เข้ามา มิได้มีความคิดแม้แต่นิดเดียวที่จะไม่ไว้วางใจศาลฎีกา มิได้มีความคิดแม้แต่นิดเดียวที่จะเหยียดหยามศาลฎีกา ผมเข้าใจว่าด้วยเหตุที่การดำเนินการสอบสวนพิจารณาเรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะกระทำด้วยความรวดเร็ว ในขณะเดียวกันต้องการ

LIRT

ให้เกิดความเป็นธรรมอย่างพร้อมเพรียงพร้อมใจยอมรับนับถือได้ ไม่เกิดข้อครหาฉ้อโกง ไม่เกิดการใส่ร้ายป้ายสีโดยปราศจากมูลความจริงในอนาคต เพราะฉะนั้นเมื่อให้ศาลแพ่งพิจารณาแล้วส่งไปศาลฎีกา ถ้าจะให้การวินิจฉัยโดยที่ประธานศาลฎีกาจะไม่ต้องลำบากใจต่อการที่จะถูกกล่าวหาใด ๆ ก็ตาม ซึ่งผมเชื่อว่ากรกล่าวหาหนักกล่าวหาหนักได้ค่อนข้างจะง่ายตายในสังคมปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นผู้ออกแบบเรื่องนี้จึงคิดว่าถ้าจะให้ศาลฎีกา โดยที่ประชุมใหญ่เป็นผู้พิจารณาเสีย ทุกฝ่ายก็จะเป็นที่สบายอกสบายใจด้วยกันทั้งผู้ยื่นคำร้องก็จะได้สบายใจว่าที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยอย่างไรแล้ว ก็แปลว่าผู้พิพากษาชั้นยอดของเมืองไทยโดยเสียงข้างมากเป็นส่วนใหญ่ทั้งหมดของศาลฎีกา ได้วินิจฉัยคดีนั้นอย่างเป็นธรรมแล้ว ถ้าศาลฎีกาเป็นวันเป็นผู้ตัดสินก็จะยึดถือได้อย่างภาคภูมิใจ ตัวเองจะไม่ถูกกล่าวหาว่ามีกรวิงแค้นกัน ในขณะที่เดียวกันประธานศาลฎีกาก็จะไม่ถูกมองว่าส่งให้คณะนั้นคณะนี้ หรือในกรณีที่ประธานศาลฎีกาเห็นว่าสมควรจะให้มีการใช้ที่ประชุมใหญ่เป็นผู้พิจารณา ก็จะไม่ถูกกล่าวหาโดยผู้พิพากษาว่า เพราะกลัวคณะนั้นคณะนี้ ซึ่งจะก่อให้เกิดความอึดอัดใจเหลือ ผู้เสนอเรื่องนี้จึงให้เขียนไว้ในกฎหมายเสียโดยตรงว่า ให้ประธานศาลฎีกาดำเนินการในที่ประชุมใหญ่ ผมเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้นนะครับ

ประการที่ ๓ ที่ผมต้องเรียนเพื่อความเป็นธรรม ต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ผมขออนุญาตเรียนว่า ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมไม่ได้เป็นคนคิดคลอส (Clause) นี้หรือข้อความท่านเองนี้ เพียงแต่ว่าท่านได้รับการปรึกษาว่า การเขียนอย่างนี้จะเป็นการชอบด้วยกระบวนการของศาลหรือไม่ ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รู้แล้วก็เชี่ยวชาญอยู่ในวงการศาลที่เรายอมรับนับถือได้ ท่านได้รับการปรึกษาหารือ แต่ว่ามีชื่อท่านเป็นคนริเริ่ม เพราะฉะนั้นถ้าจะมีใครกล่าวหาท่าน ผมก็ขออนุญาตเรียนชี้แจงว่า ท่านไม่มีชื่อเป็นคนริเริ่ม เพราะฉะนั้นคงจะไม่มีความเข้าใจท่านผิดคือไปในอนาคตครับ อีกท่านหนึ่งซึ่งกล่าวหาว่าคนเขียนกฎหมายมีอคติให้เกิดผลต่อคดีตามที่ต้องการ อย่างที่ผมกราบเรียนนะครับว่าในสังคมปัจจุบันนี้กรกล่าวหาหนักได้ง่าย ๆ แล้วก็คิดกันค่อนข้างจะง่าย ผมนึกว่าคนที่

เขียนกฎหมายฉบับนี้คงไม่ได้มุ่งหวังว่า ผลแห่งคดีจะเป็นอย่างไร คงมุ่งแค่เพียงว่าเมื่อมีเสียงเรียกร้องต้องการให้เกิดความเป็นธรรมตามระบบของขบวนการสากล ก็เขียนกฎหมายนี้ขึ้นเพื่อให้ไปสู่ขบวนการนั้น ๆ โดยที่ไม่ได้คิดมุ่งหมายว่าผลแห่งคดีที่จะไปพิจารณาในศาลนั้นจะเป็นอย่างไร เมื่อขบวนการเดินไปตามเส้นทางที่เรายอมรับกันว่าเป็น ขบวนการสากลแล้ว ผลแห่งคดีจะเป็นอย่างไรทุกคนก็ต้องยอมรับตามนั้น ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อาจารย์ไอสดา ครับ

นายไอสดา โกสิน : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผมขอกราบขอประทานโทษท่านรองนายกรัฐมนตรี อย่างว่ากระผมละลาบละล้วงเลย คือตามที่ท่านกรุณาชี้แจงกับพวกเราเมื่อครั้งที่ผ่านมา วรรคนี้ไม่ใช่เป็นความคิดของท่าน และไม่ใช่เป็นความคิดของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม มีคนมาขอเพิ่มขึ้น ถ้าหากว่าไม่เป็นความลับ ท่านจะกรุณาให้พวกเราผมทราบได้ไหมว่า วรรคนี้ใครเป็นผู้เพิ่มขึ้น ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คิดว่าเราลงมติกันเลยดีกว่ากระมังครับ เพราะว่าประเด็นที่เราจะต้องพิจารณาในที่นี้ก็คือ 1. จะเห็นว่าคงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือประการที่ 2 ให้ตัดออกตามที่คณะกรรมการแปรญัตติไว้ 2 ท่าน ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าท่านผู้ใดเห็นสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ตัดออก โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เห็นสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิมครับ
เชิญคุณวิชัย ครับ

นายวิชัย โกลสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผมขอเสนอญัตติขอแก้ไขในมาตรา 3 ซึ่งได้แก้ไขในข้อ 6 ของประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อย

LIART

แห่งชาติ ฉบับที่ 26 โดยขอแก้ไขในวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ไม่เกี่ยวกับวรรคท้าย ในวรรคหนึ่งและวรรคสอง นั้นมีข้อความบางข้อความซึ่งผมเห็นว่า

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อันนี้เราพิจารณาผ่านมาทีละวรรค จนถึงวรรคท้ายแล้ว พอแล้วนะครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ท่านประธานครับ อันนี้เป็นเรื่องที่สำคัญนะครับ ขอความกรุณาได้รับฟังด้วย เพราะว่าผมยกมือ ท่านอาจารย์โอสถ ท่านไปวรรคท้ายก่อน ไม่ได้พูดถึงวรรคแรกและวรรคสอง ซึ่งมีประเด็นที่สำคัญอยู่ 3 ประเด็นท่านประธานครับ

ประเด็นที่ 1 คือในวรรคแรกนั้นได้ระบุว่า เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าผู้ใดว่าร้ายผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติตามข้อ 2 แล้ว ให้บรรดาทรัพย์สินที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัย ว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบหรือเพิ่มขึ้นโดยผิดปกตินั้นตกเป็นของแผ่นดิน คำว่า ตกเป็นของแผ่นดิน นั้นมีข้อความขยายในข้อ 8 ของประกาศฉบับเดียวกัน ในข้อ 8 ตอนท้ายนี้บอกว่า สำหรับบรรดาทรัพย์สินที่ตกเป็นของแผ่นดินตามข้อ 6 ให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินส่งมอบให้กระทรวงการคลังและในกรณีที่เป็นอสถสารทรัพย์สินให้มอบแก่เจ้าหน้าที่ตามประมวลกฎหมายที่ดิน ดำเนินการแก้ไขเอกสารสิทธิให้เป็นทรัพย์สินของกระทรวงการคลังต่อไป ทั้งนี้ในวรรคสองที่ขอแก้ไขเพิ่มเข้ามานี้ ไม่ได้บอกว่าเมื่อตกเป็นของแผ่นดินแล้วจะมีกลไกอย่างไร จะดึงกลับจากแผ่นดินมาเป็นของบุคคลได้อีก เพราะตกไปแล้วตามวรรคแรก ซึ่งไม่เหมือนกับประกาศเดิมประกาศเดิมนี้ออกว่า เว้นแต่ ซึ่งมีข้อยกเว้นแต่ในประกาศร่างพระราชบัญญัติที่ขอแก้ไขนั้น ไม่ได้พูดเป็นข้อยกเว้นไว้ เพราะฉะนั้นจะต้องตกเป็นของแผ่นดินไปแล้ว ซึ่งอันนี้ผมเห็นว่าจะเป็นปัญหา เพราะฉะนั้นผมขอเสนอว่าน่าจะใช้คำว่า เว้นแต่บุคคลนั้นได้ยื่นคำขอพิสูจน์ อันนี้เป็นข้อเสนอประเด็นที่ 1

ประเด็นที่ 2 คือคำว่า ยื่นคำขอพิสูจน์ที่จะอยู่ในวรรคสองนี้ ผมเห็นว่าไม่

LIART

จะใช้คำขอพิสูจน์ เพราะคำขอพิสูจน์ว่าตัวเองได้ทรัพย์สินนั้นมาโดยชอบ เท่ากันเป็นการไม่เห็นด้วย เท่ากันเป็นการมองว่า คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้นได้วินิจฉัยโดยที่ไม่ได้มีการพิสูจน์ มิได้มีการตรวจสอบ มาก่อน ผมเสนอให้ใช้คำว่า เริ่มแต่จุดคนนั้นได้ยื่นคำขอพิสูจน์ ถือว่าเป็นการพิจารณาผ่านศาลชั้นต้นมาแล้ว ศาลแพ่งที่รับมานั้นเป็นกรณีศาลอุทธรณ์เพื่อจะพิจารณาในชั้นต่อไปเพื่อความเป็นธรรม ไม่ได้เป็นการมาขอพิสูจน์อีก หรือมาพิจารณาในเรื่องต้นกันอีก อันนี้เป็นประเด็นที่ 2 ที่ขอแปรจุดนี้ครับ

ในประเด็นที่ 3 คือคำว่า ศาลแพ่ง ซึ่งท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติ บางท่านได้บอกว่า คำว่า ศาลแพ่ง นี้จะหมายถึงศาลแพ่งไหน เฉพาะศาลแพ่งของกรุงเทพฯ กับธนบุรีก็มีข้อขัดแย้งกันอยู่ว่าจะไปศาลไหน ผมขอเพิ่มเติมเพื่อความชัดเจนว่า โดยยื่นต่อศาลแพ่งหรือศาลจังหวัดไหนมีภูมิลำเนา โดยเอาภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกวินิจฉัยว่าร้ายผิดคดีนั้นเป็นเกณฑ์ว่าจะขึ้นศาลไหน แล้วต่อไปอีกนิดว่า ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยเป็นหนังสือ ขอเพิ่มคำว่า เป็นหนังสือ ไปด้วย มิฉะนั้นแล้วจะโทรศัพท์แจ้งก็ถือว่าได้แจ้งแล้ว เดี่ยวจะต้องอัดเทปมาพิสูจน์กันอีก อันนี้ขอความกรุณาขอเพิ่มเติมในข้อ 6 บรรทัดนี้และวรรคสองครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรองนายกรัฐมนตรี

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพ ในวรรคหนึ่งนั้นถ้าดูในข้อ 8 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้แตะต้อง จะเห็นว่า เขาเขียนรองรับไว้อยู่แล้วว่า สำหรับบรรดาทรัพย์สินที่ตกเป็นของแผ่นดินตามข้อ 6 ก็คือข้อ 6 ที่เราแก้ไขตกไปเป็นของกระทรวงการคลัง แล้วถ้าผลแห่งการดำเนินคดีในภายหลังเกิดขึ้นเป็นอย่างไร คำพิพากษาของศาลก็จะส่งกลับคืนไปยังที่เดิมได้ อันนั้นเป็นเรื่องที่สอดคล้องกันอยู่แล้ว ส่วนเรื่องคำว่า ขอพิสูจน์ กับคำว่าอุทธรณ์ อันนี้ก็เขียนอย่างเดียวกับที่มีอยู่ในกฎหมายเลือกตั้งและกฎหมายอื่น ๆ บางฉบับว่า ถ้าเราไปใช้คำว่าอุทธรณ์ก็เท่ากับไปเปลี่ยนขบวนการอุทธรณ์แทนที่จะให้ศาลอุทธรณ์เป็นคนพิจารณากลับไปให้ศาลแพ่งพิจารณา ซึ่งก็เกิดเป็นปัญหา

LIRT

นี่เป็นเรื่องของการไปร้องขอพิสูจน์อีกทีหนึ่ง ที่เวาใช้คำว่า ให้มีสิทธิไปอุทธรณ์นั้นเป็นเรื่องโดยคำที่ในพหุคดีของมันมากกว่า แต่เวลาไปยื่นคำร้องนี้เราต้องการให้เขาไปยื่นคำร้องเพื่อขอพิสูจน์ว่าเขาได้ทรัพย์สินเหล่านั้นมาโดยชอบ ก็เขียนเสียให้ชัดเจน อย่างที่เขียนไว้ผมนึกว่าที่เขียนไว้ก็น่าจะใช้ได้แล้ว ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัย ครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ท่านประธานครับ ในข้อ 6 วรรคแรกทีประกอบด้วยข้อ 8 ตามประกาศนั้น มีประเด็นที่ผมอยากจะให้ชัดเจนว่า เมื่อข้อ 6 วรรคแรกนี้ระบุว่าทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินไปแล้ว คณะกรรมการก็ส่งมอบทรัพย์สินให้กระทรวงการคลังแล้ว ก็แก้ไขข้อในอสังหาริมทรัพย์ไปแล้วนี่นะครับ ต่อมาเมื่อศาลฎีกามีคำวินิจฉัยโดยที่ประชุมใหญ่ว่าคุณคนนั้นได้ทรัพย์สินมาโดยชอบ ก็หมายความว่าจะต้องกลับไปขอแก้ทะเบียนกรรมสิทธิ์ที่ดิน และส่งมอบทรัพย์สินกลับคืนมาจากกระทรวงการคลังให้กับบุคคลอีก ซึ่งผลคงจะไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ ที่น่าจะให้เรื่องซึ่งอยู่ในการวินิจฉัยของศาลนั้นยังไม่ตกเป็นของแผ่นดิน อันนี้ขอความกรุณาทางรัฐบาลได้โปรดพิจารณาบทวนอีกครั้งสำหรับคำว่า ยื่นขอพิสูจน์ ที่ผมขอแก้ไขเป็นคำว่า คำอุทธรณ์ นั้นจริง ๆ คำว่า การอุทธรณ์หรือคำอุทธรณ์นี้ ไม่จำเป็นจะต้องขึ้นต่อศาลอุทธรณ์เสมอไป เพราะเคยมีกรณีในศาลแรงงาน เมื่อศาลแรงงานวินิจฉัยอย่างไรแล้ว ถ้าคู่ความไม่พอใจคำพิพากษาของศาลแรงงานสามารถยื่นคำขออุทธรณ์ได้ และคำขออุทธรณ์นั้นจะส่งตรงไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณา เพราะฉะนั้นคำอุทธรณ์นั้นไม่จำเป็นต้องไปศาลอุทธรณ์ เพราะฉะนั้นคำว่า คำอุทธรณ์ นี้จะเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้วินิจฉัยไปแล้วก็เหมือนกับศาลชั้นต้นอย่างที่หลาย ๆ ท่านได้อภิปรายเมื่อวินิจฉัยเด็ดขาดไปแล้ว ถ้ายังไม่พอใจยังเห็นว่าไม่ถูกต้องก็อุทธรณ์ได้ โดยใช้กระบวนการของศาลเข้ามารองรับ ซึ่งจะสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของศาลนี้ แล้วประเด็นอีก 2 ประเด็น เรื่องของศาลแพ่งที่ผมแปลงให้เป็นศาลแพ่งหรือศาลจังหวัดที่คนมีภูมิลำเนา และแจ้งคำวินิจฉัยเป็นหนังสือ อันนี้

LIRT

ทางรัฐบาลยังไม่ตีให้ความเห็น หรือว่าจะเห็นด้วย ก็ขอความกรุณายืนยันด้วยครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรองนายกรัฐมนตรี

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : โดยที่คดีนี้จะเป็นการพิจารณาจะอยู่ที่ศาลชั้นต้นแล้วก็ไปที่ศาลฎีกาเลย เพื่อให้เกิดความทัดเทียมกันแทนที่จะให้ไปยื่นต่อศาลจังหวัด ซึ่งจะทำได้ก็กระจัดกระจาย จึงได้ให้ยื่นต่อศาลแพ่งเสียทีเดียวกัน แล้วการดำเนินการต่าง ๆ จะได้สะดวกรวดเร็วขึ้น เป็นการอำนวยความสะดวกและเกิดบรรทัดฐานอย่างเดียวกันด้วย คำว่า ศาลแพ่ง ในที่นี้หมายถึงศาลแพ่งกลาง ศาลแพ่งที่พระนคร และศาลแพ่งอื่น ๆ ก็จะมีคือท้าย ศาลแพ่งธนบุรี ศาลแพ่งเหนือ ศาลแพ่งใต้ อะไรวครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัยฯ ยังจะตั้งใจ ผมจะขอมติที่ประชุม หรือว่าจะไม่ตั้งใจ ครับเชิญ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผมยังตั้งใจ ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า ที่ประชุมนี้เห็นสมควรให้คงไว้ความว่างเดิมของรัฐบาลหรือเห็นด้วยกับการขอแก้ไขของคุณวิชัยฯ ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามว่างเดิมของรัฐบาล โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับคำแปรญัตติของคุณวิชัยฯ โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ 1 คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : 1 เสียงนะครับ เลขานุการต่อไปครับ

นายไพศิษฐ์ พิพัฒกุล (เลขานุการรัฐสภา) : มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ 7 ทวิ แห่งประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่

LIRT

25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534

“ข้อ 7 ทวิ เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้วินิจฉัยว่าบุคคลใดร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติแล้ว ให้คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินส่งพิทกอน การอายัด การสั่งห้ามจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินรวมถึงการสั่งยึดบัญชีเอกสาร หรือ หลักฐานต่าง ๆ ทั้งนี้ เฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับทรัพย์สินที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบหรือมีเพิ่มขึ้นผิดปกติ”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัยฯ ครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ท่านประธานที่เคารพ ข้อความในข้อ 7 ทวิ นั้น ก็คงจะเป็นหลักเกณฑ์ที่ก่อให้เกิดความเป็นธรรมสำหรับบุคคลซึ่งได้รับการพิจารณาแล้วว่า ร่ำรวยผิดปกติหรือไม่ แต่ประเด็นที่ผมอยากจะขอแก้ไข คือขอแก้จากข้อ 7 ทวิ เป็นข้อ 6 ทวิ ที่ขอแก้ไขนั้นก็เพื่อให้สอดคล้องกับประกาศ รสช. ฉบับที่เรากำลังพิจารณาอยู่นี้ ให้ข้อ 6 นั้นเป็นเรื่องที่ระบุถึงบรรดาทรัพย์สินที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบหรือเพิ่มขึ้นผิดปกติ ซึ่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเอาข้อ 7 ทวิ ที่แก้ไขนี้ไปใส่ในข้อ 6 ทวิ ก็จะรับสอดคล้องกัน ส่วนข้อ 7 ที่อยู่ในประกาศฉบับนั้นมีข้อความว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ตามประกาศนี้ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ออนุกรรมการ ตรวจสอบทรัพย์สินและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เป็นเจ้าพนักงาน ตามประมวลกฎหมายอาญาในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกระผมเห็นว่าเนื้อหานั้นไม่สอดคล้องกับข้อ 7 ทวิ ที่ทางรัฐบาลได้เสนอต่อท้าย เพราะฉะนั้นผมขอแก้หัวข้อ จากข้อ 7 ทวิ เป็นข้อ 6 ทวิ ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรองนายกรัฐมนตรีครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่เคารพครับ ความจริงคงไม่มีผลแตกต่าง ถ้าทำได้ผมก็คงไม่ขัดข้อง แต่ยังมีอุปสรรคหลักๆ มีไปเขียนผิดเสียแล้วว่า แก้ไขเพิ่มเติมข้อ 6 กับเพิ่มข้อ 7 ทวิ เพราะฉะนั้นคงกลับไปไม่ได้ คืออยู่

LIRT

ตรงไหนก็ได้ครับ ไม่มีปัญหา แต่ว่าเขาใส่ไว้ข้อ 7 ทวี นี้ก็เพราะว่าให้ขบวนการมาจนจะจบสิ้นแล้ว แล้วเมื่อจบสิ้นแล้วก็จะให้คืนไป ก็ไปใส่ไว้ต่อท้ายจากข้อ 7 เท่านั้นเอง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัย พอใจนะครับอันนี้ เอาเชิญ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : เมื่อขัดกับหลักการ ผมก็ไม่ขัดข้องครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอบคุณมากครับ เลขานุการครับ

นายไพฑูริย์ หิพัฒนกุล (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา 5 เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินตามข้อ 1 แห่งประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 และประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 45 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ได้พิจารณาวินิจฉัยกรณีของบุคคลทั้งหมดที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้ประกาศรายชื่อไว้แล้ว ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในข้อ 2 แห่งประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ดังกล่าวแล้ว ให้ยุบเลิกคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินดังกล่าว

เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินถูกยุบเลิกตามวรรคหนึ่งแล้ว การดำเนินการที่เจ้าต้องกระทำตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 และประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้วินิจฉัยว่า รวบรวมผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติก่อนที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะถูกยุบเลิก ตามวรรคหนึ่ง ตามกฎหมายว่าด้วยการมี้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤตินิยมในวงราชการ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญอาจารย์โฮสตา ครับ

นายโฮสตา โกสิน : ท่านประธานที่เคารพ เรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องที่สำคัญ บังเอิญเป็นเรื่องพิมพ์เกินมา กระผมใคร่ขอความกรุณาขอตัดความในบรรทัดที่ 2 คือตั้งแต่คำว่า ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ.

LIART

2534 และเอาคดีนี้ จะอ่านได้ความครบ บังเอิญเป็นเรื่องพิมพ์เกินนะครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัยฯ ครับ

นายวิชัย โสภวรรณจินดา : ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรา 5 นี้มีประเด็นหลายประเด็นที่ผมเห็นว่าควรจะต้องพิจารณากันด้วยความรอบคอบ ในมาตรา 5 วรรคแรกนี้สรุปได้ว่า เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินนั้นได้ใช้อำนาจวินิจฉัยตามรายชื่อบุคคลที่กำหนดไว้ในข้อ 2 แล้ว คำวินิจฉัยซึ่งก็คงเป็นการวินิจฉัยตามข้อ 6 วรรคแรก เสร็จแล้วให้ยุบเลิกคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินซึ่งในประเด็นนี้ผมได้สงสัยก็คือ จะมีปัญหาหรือไม่ในการดำเนินการ เพราะจริง ๆ ก็ไม่อยู่ในหลักการว่า ได้พูดถึงเรื่องการยุบเลิกคณะกรรมการชุดนี้ซึ่งจริง ๆ ถ้าไม่มีมาตรา 5 วรรคแรกนี้ คณะกรรมการชุดนี้ก็ยุบไปอยู่แล้วในตัว เมื่อหมดหน้าที่แล้วก็ไม่มีอะไรที่จะต้องดำเนินการต่อไปก็ยุบอยู่แล้ว เราไปใส่คำว่า ให้ยุบ โดยที่ไม่ได้กำหนดเงื่อนไขว่าเป็นเงื่อนไขเวลาไว้ ก็จะทำให้เกิดความสงสัยว่าจะยุบเมื่อไร และมีฐานอย่างไรที่จะต้องยุบ ซึ่งอันนี้ผมอยากจะให้เขียนไว้ให้ชัดเจน เช่นจะใส่ว่าจะภายใน 60 วัน ให้ประกาศให้เสร็จเรียบร้อยนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ อันนั้นเป็นประเด็นที่ 1

ประเด็นที่ 2 ที่กระผมอยากจะเรียนเสนอในวรรคสองของมาตรา 5 นี้คือการมอบอำนาจ ซึ่งได้บอกไว้ บรรดาอำนาจหรือสิ่งที่จะต้องดำเนินการที่เหลืออยู่ในนี้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤติมิชอบในวงราชการ เรื่องนี้กระผมขอทราบเรียนว่า ถ้าเราจะมอบให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ป. อย่างที่ว่านี่ ก็คงจะต้องให้สอดคล้องกับกฎหมายที่ว่าด้วยคณะกรรมการ ป.ป.ป. ว่ามีอำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินการต่อไปตามที่ได้ระบุเอาไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ซึ่งเท่าที่ผมได้พิจารณากฎหมายที่ว่าด้วย ป.ป.ป. แล้ว ก็ไม่เห็นว่ามีอำนาจหน้าที่อะไรที่จะสามารถรับเรื่องเข้าไปได้ นิติมาเอกสารที่ทางสำนักงานเลขาธิการฯ ได้ส่งแนบมานะครับว่า คณะกรรมการ ป.ป.ป. นั้นมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้อยู่ในเอกสารหน้า 11 ซึ่งเป็นเรื่องการเสนอมาตรการป้องกันเสนอต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อสั่งให้เจ้าหน้าที่แสดงทรัพย์สินสืบสวน

LIART

สอบสวนเพื่อทราบข้อเท็จจริง เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีและรายงานผลการปฏิบัติราชการ ซึ่งผมเห็นว่าอาจจะมีความจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนเสนอว่า น่าจะให้เป็น อำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการที่จะดำเนินการต่อไป ที่ผมเสนอให้เป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการนั้นก็เพราะเหตุว่า

ประการแรกพนักงานอัยการนั้น ยังจะต้องมีหน้าที่ในการเป็นทนายของแผ่นดินที่จะคัดค้าน หรือให้หลักฐานเอกสารว่าบุคคลที่ถูกวินิจฉัยว่าร้ายวียดปกปิดนั้นผิดปกติกิจจริง เพราะฉะนั้นก็ควรมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการต่อไป หลักฐานเอกสารทั้งหลายนั้นอาจจะยังจำเป็นต้องใช้เช่นครับ

ประการที่ 2 คือถ้าหากว่ามีคำวินิจฉัยว่า บุคคลเหล่านั้นร้ายวียดปกปิดจริงแล้วยังมีโทษต่อไปถึงโทษทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาด้วย เพราะฉะนั้นพนักงานอัยการที่จะต้องทำหน้าที่ฟ้องร้อง เพื่อให้มีการลงโทษผู้กระทำความผิดร้ายวียดนั้นหลงต่อไป โดยฟ้องต่อศาลอาญาก็ควรจะ ต้องมีหลักฐานเอกสารที่เกี่ยวข้องไปดำเนินการต่อไปด้วย เพราะฉะนั้นในวรรคสองนั้นะครับท่านประธาน ผมขอกราบเรียนให้เปลี่ยนจากคำว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤติชอบในวงราชการ เป็นเจ้าพนักงานอัยการ ขอกราบเรียนครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรองนายกรัฐมนตรีครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ผมขอขอบคุณท่านอาจารย์โอสดา ครับ ที่ได้กรุณาแปรญัตติข้อความตรงนั้น เกินมาจริง ๆ ครับ ที่ถูกเป็นประกาศฉบับที่ 26 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินั้น

ส่วนในข้อที่ควนิชยา ขอเสนอให้แก้คณะกรรมการ ป.ป.ป. เป็นอัยการคือความจริงข้อความที่เขียนนี้หมายความว่า คณะกรรมการ ป.ป.ป. ตามกฎหมายว่าด้วย ป.ป.ป. ไม่ได้หมายความว่าอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วย ป.ป.ป.

LIART

ที่นี้ถามว่า แล้ว ป.ป.ป. จะมีอำนาจหรือไม่ ป.ป.ป. ก็จะมีอำนาจ เพราะกฎหมายฉบับนี้สร้างให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ ป.ป.ป. แต่ด้านเมื่อรวมอ้างถึง ป.ป.ป. ในที่นี้โดยไมบอกกว่า ป.ป.ป. ตามโทษก็จะเกิดขึ้นได้จึงต้องอ้างเลยทำให้อาจจะเกิดความเข้าใจผิด เลยกกลายเป็นว่าอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ป.ป.ป. ซึ่งไม่ใช่อำนาจหน้าที่ที่สร้างนั้นคือสร้างขึ้นตามกฎหมายนี้ เหตุที่ไม่สามารถจะใช้ยึดการได้ เพราะอำนาจหน้าที่ที่จะทำเป็นเรื่องของงานเอกสาร ที่จะได้รับมอบมาจากคณะกรรมการ ตรวจสอบทรัพย์สินที่จะต้องส่งมอบไว้ให้ที่ ป.ป.ป. ซึ่ง ป.ป.ป. จะได้ดูแลเอกสาร เหล่านั้น ในกรณีที่จะต้องคืนส่งเอกสารให้กับศาล ป.ป.ป. ก็ได้ส่งไว้ได้ ถ้าจำเป็นจะต้องคืนทรัพย์สิน ป.ป.ป. ก็จะได้ช่วยจัดการให้ เพราะหลังจากที่ยุบไปแล้ว คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินก็คงจะไม่มีเครื่องมือเครื่องมืออะไร ที่จะไปดูแลอีกต่อไป ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัย

นายวิชัย ไกลวรรณจันดา : ท่านประธานครับ ผมขอถามเพียงประเด็นเดียวจะครับว่า ถ้าไม่มอบให้กับพนักงานอัยการดำเนินการต่อไปนี้ พนักงานอัยการจะทำหน้าที่ตามใ้แรกแก้ไขข้อ 6 วรรคสองได้หรือไม่ อันนี้ถ้าทางท่านอัยการสูงสุดจะยืนยันผมก็จะไม่ติดใจครับ

ประธานสภาิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญครับท่านโกเมน

นายโกเมน ภัทรภิรมย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ เมื่อในข้อ 6 วรรคสอง ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการที่จะต้องทำคำคัดค้านในกรณีที่มีผู้ยื่นข้อพิพาทนี้ โดยปกตินี้แล้วจะต้องขอเอกสารหลักฐานจากที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ได้จัดทำขึ้นไว้ แต่ก็คงในระยะแรกที่ยังไม่มีการยื่นคำคัดค้าน เพราะว่ากฎหมายกำหนดเวลาไว้ 60 วันนั้น ในช่วงนั้นเมื่อกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินยุบเลิกไปก็จะเกิดช่องว่าง อันนั้นในมาตรา 5 วรรคสองจึงได้กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ป. ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ

LIRT

คณะกรรมการ ป.ป.ป. สังเกตดูว่าที่เกิดขึ้นก่อนที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะถูกยุบเลิก คือบรรดาอำนาจหน้าที่เหล่านั้น อันนี้จะส่งมอบให้กันทาง ป.ป.ป. ไว้ก่อน แล้วต่อเมื่อมีผู้ยื่นคำคัดค้านแล้วพนักงานอัยการก็ต้องไปขอจาก ป.ป.ป. มาได้ เพื่อมาใช้ในการดำเนินคดี ถ้าไม่กำหนดวรรคสองข้อ 5 ขึ้นไว้จะเกิดช่องว่างอยู่ ดังนั้นตามที่ปรากฏในร่างนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว พนักงานอัยการสามารถดำเนินการต่อไปได้ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัย ไม่ได้ใจแล้วนะครับ
อาจารย์สมรเสวีญา ครับ

นายสมรเสวีญา ไกรจิตติ : ท่านประธานครับ กระผมขอกราบเรียนตงนี้ นิดหนึ่ง ดังที่ผมได้กราบเรียนท่านประธานผ่านทางรัฐบาลคือท่านรองนายกฯ มีชัยฯ แล้วคือว่าตงนี้ การดำเนินการของคณะกรรมการชุดเก่าที่ถูกยกเลิกไปนี้คล้าย ๆ ำโอนมาให้ เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤติมิชอบ ในเมื่อมีกฎหมายให้ออน ก็ควรจะแก้ไขพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. มีบทบัญญัติให้ออน เพื่อจะได้สอดคล้องตงกัน ประการหนึ่งงนะครับ

อีกประการหนึ่ง ในเมื่อจะแก้ไขพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. แล้ว ก็ควรจะตงแก้ไขวิธีพิจารณาให้ด้วยเหมือนกัน คือแบบคล้าย ๆ คัดค้านการเลือกตั้งที่เวลาดกลางันมา แล้วนี้ คือให้ศาลแห่งพิจารณารวบรวมหลักฐานแล้วหาความเห็นส่งสำนวนให้ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่พิจารณา ถ้าอย่างนั้นแล้วจะไม่มี การขัดต่อรัฐธรรมนูญเลย เพราะจะเป็นกฎหมายที่ใช้กับผู้ที่ร้ายคิดปกติทุก ๆ คน และทุก ๆ กรณีในอนาคต อันนี้ที่ผมอยากจะกราบเรียนย้า เพื่อให้รัฐบาลพิจารณาอีกทีว่า ให้แก้โดย ป.ป.ป. รับโอน การดำเนินการจากคณะกรรมการที่ถูกยุบและแก้ไขวิธีพิจารณา รวมทั้งคุณสมบัติของกรรมการ ป.ป.ป. ดังที่ผมกราบเรียนมาแล้วด้วย ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็เป็นข้อเสนอแนะงนะครับ ถ้ารัฐบาล เห็นสมควรก็ตงรับไปดำเนินการตงไป สำหรับมาครานี้ที่มีการคัด ข้อความที่เข้าช้อนกันออก

LI RT

เลขาธิการอ่านอีกครั้งครับ วรรคสอง

นายไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล (เลขาธิการรัฐสภา) : เมื่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินถูกยุบเลิกตามวรรคหนึ่งแล้ว การดำเนินการที่จำต้องกระทำตามประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 26 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ก็เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินได้วินิจฉัยว่าร้ายเจตปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติก่อนที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินจะถูกยุบเลิกตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ มาตรา 6 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จบการพิจารณาในวาระที่ 2 ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ 3 ผมจะขอมติว่า ที่ประชุมนี้จะเห็นสมควรให้ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้นครับ (มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่สมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย โปรดยกมือขึ้นครับ (ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย
อาจารย์ธรรมบุญ อาจจะมีข้อสังเกต เชิญครับ

นายธรรมบุญ สัตพลี : ขอบพระคุณครับประธานที่เคารพ ผม ธรรมบุญ สัตพลี เพื่อให้การออกกฎหมายฉบับนี้เป็นไปโดยสมบูรณ์ถูกต้องทุกประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็เพื่อให้การที่ส่งไปประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้มีผลใช้บังคับได้เต็มตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ และกระผมกราบเรียนขอความกรุณาไปยังรัฐบาลผ่านท่านประธาน

LIRT

ที่เคารพว่า ในเรื่องเหตุผลที่ระบุบอกว่า เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ามีทรัพย์สินร่ำรวยผิดปกติสามารถยื่นคำร้องคัดค้านนั้น ผมขออนุญาตเดิมให้รัฐบาลไปเดิมเพื่อให้ครบถ้วนถูกต้องตามข้อความในร่างพระราชบัญญัติที่เราได้ผ่านไปแล้วเมื่อครั้งที่ผ่านมา เพื่อให้บุคคลผู้ถูกกล่าวหาและพิจารณาวินิจฉัยว่ามีทรัพย์สินร่ำรวยผิดปกติ ก็จะได้ตรงกับตามนี้ เมื่อเวลาส่งพระราชบัญญัตินี้ไปพิมพ์เพื่อประกาศใช้ต่อไปในราชกิจจานุเบกษา และถ้าจะต้องพิมพ์เหตุผลด้วยก็จะได้สมบูรณ์ พวกนักวิชาการหรือผู้ที่ต้องการทราบเหตุผลที่ออกกฎหมายฉบับนี้ไปก็จะได้ใช้ประโยชน์เช่นเดียวกับ รสช. หรือรัฐบาลก็จะไปอ้างอิงได้ด้วย โดยอาศัยจากราชกิจจานุเบกษาฉบับนี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ทางรัฐบาลรับข้อสังเกตไหมครับ อันที่จริงเป็นมติที่ประชุม ท่านชี้แจงก่อนก็ได้

นายวิชัย ฤชุพันธุ์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ไม่ขัดข้อง ขอบคุณอาจารย์ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ดอกเตอร์โกเมน ครับ

นายโกเมน กัททภิรมย์ : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม โกเมน กัททภิรมย์ สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ที่จะให้เดิมคำว่า วิจัย ลงไปในหลักการหรือเหตุผลนั้น กระผมเห็นว่าไม่จำเป็นครับ เพราะว่าตามข้อ 6 วรรคสอง บุคคลที่คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินวินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติเท่านั้น จึงจะมีสิทธิยื่นคำร้องเมื่อยังไม่ถูกวินิจฉัยก็ไม่มีสิทธิที่จะยื่นคำร้อง กระผมเห็นว่าไม่จำเป็นต้องเติมครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวิชัย มีอะไรไหมครับ

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา : ท่านประธานที่เคารพครับ ผมอยากจะเสนอให้ตั้งข้อสังเกตผ่านไปยังรัฐบาล ในเรื่องที่ทำให้เกิดความเป็นอรรถในการบริหารราชการแผ่นดินที่ไม่ให้เกิดการจ้องราษฎรบังหลวงจนเกิดปัญหาอย่างนี้ขึ้นมาอีก ซึ่งก็มีสมาชิกสภานิติบัญญัติ หลายท่านได้อภิปรายแล้วว่า ควรจะต้องมีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้น เรื่องการ

LIRT

จัดตั้งศาลปกครองนั้น ผมขอเสนอเป็นข้อสังเกตผ่านไปยังรัฐบาลเพื่อพิจารณาจัดตั้งครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เอาขอมติที่ประชุมดีกว่า ว่าท่านผู้ใด
เห็นสมควร คือเห็นด้วยกับข้อสังเกตที่ท่านสมาชิกเสนอมาทั้ง 2 ท่าน ถ้าเห็นว่าสมควรมี
ข้อสังเกต โปรดยกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นว่าไม่สมควรที่จะมีข้อ
สังเกต โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าไม่สมควรมีข้อสังเกต ก็ถือ
เป็นอันผ่านไป พอแล้วครับวันนี้ ระเบียบวาระขอเลื่อนไปประชุมคราวหน้า ประเด็นยวภาค
องค์ประชุมอีก เตี่ยาคณวิชัยฯ จะขอนับองค์ประชุม เลิกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา 12.10 นาฬิกา

ผู้ช่วยงานการประชุม

ยุทธเขาริ มิสมเพิ่ม	เพทยา พันธุ์คั้ง
ภาวณา กักฉัตรพัน	ธีรวรรณ ไคว้กระโทก
กฤษณา สุวรรณนที	วัชรวิ ธีระกิจน้อย
เยาวเวศ นวลสกุล	ประภา ขุนทองจันทร์
จงถนอม พลัดเสนา	จีรภา จันทรโกษา
อรสา เขียมเจริญ	รัชณี มนต์ไคว้เวศย์
วีณา สัตตวัตรกุล	ยุวณูช หนองพงษ์
สตีมา จันทรวิพจิตร	สุจิตรา อรุโณ
สุชชาคา ภมะวภา	รพีพร ศรีรัตนพรพงษ์
ประทีป รักเมือง	สววิตรี อมรคานนท์
ศิริลักษณ์ แซ่ตั้ง	สมบัติ จันทรวิพจิตร
วิภาวรรณ นิลมรรจง	สำรวม ผลประสิทธิ์
ละไม ไ้นแก้ว	อนงค์ งานเลิศ
อารีรัตน์ พัฒนโศภนพงศ์	รสรินทร์ กนดลุดม
สุภาภรณ์ มาลัยพัค	รุจิรา เนตรบุตร
ประเสริฐ ปั้นสิน	ลาภุ ฝ่่าพวง

คณะกรรมการการตรวจทานการปฏิบัติงานและพิจารณาการขอเลื่อนตำแหน่ง

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ตำแหน่ง
๑.	พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา	นาย
๒.	พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์	
๓.	นายอภิรักษ์ โกษะโยธิน	
๔.	นายสุวิทย์ สันนาม	
๕.	นายประยุทธ์ สวัสดิ์	
๖.	พลเอก บุญเลิศ ประกอบกิจ	
๗.	นายสุวิทย์ ประกอบกิจ	
๘.	นายสุวิทย์ ประกอบกิจ	
๙.		
๑๐.	พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา	
๑๑.	นายสุวิทย์ ประกอบกิจ	
๑๒.	นายสุวิทย์ ประกอบกิจ	
๑๓.	พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์	
๑๔.	พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์	
๑๕.	พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์	
๑๖.	พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์	
๑๗.	พลเอก สุรเชษฐ์ ชัยวงศ์	

กรรมการ นาย... นาย... นาย... นาย...

สภาผู้แทนราษฎร
 วันที่... ..
 วันที่... ..

(Signature)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

LIRT